Anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

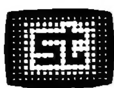
WALTER JOHN WILLIAMS

PANZERBOY

491

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Ştiinţei şi Învăţămîntului înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
TITI TUDORANCEA

Redactor şef:
VIORICA PODINĂ
Redactor literar:
MIHAI DAN PAVELESCU
Tehnoredactare computerizată "Ştiinţă & Tehnică" SA:
CONSTANTIN D. PAVEL
Coperta:
WALTER RIESS
Difuzarea:
CORNEL DANELIUC
(telefon 17 72 44 sau 17 60 10, int.1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr.1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 17 60 10 sau 17 60 20 interior 1208 sau 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2411

ABONAMENTELE se pot face la oficiile poştale (în "Catalogul publicaţiilor interne" pe anul 1992 revista "Anticipaţia" se află la poziţia 267), precum şi direct la redacţie. Abonamentul va fi expediat sub formă de colet poştal la adresa indicată.

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF (nr.491/1992), editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" SA

SUMAR

PAGINILE EVIDENŢIATE CU SIGLA "MTS" SÎNT REALIZATE ÎN COLABORARE CU MINISTERUL TINERETULUI ŞI SPORTULUI, ÎN CADRUL PROGRAMULUI NAŢIONAL DE STIMULARE A CREATIVITĂŢII TINERILOR.

PUNCT DE VEDERE

CRISTIAN LĂZĂRESCU

Publicul și Acadeaua

Desen de LAZĂR CROITORU

Ceea ce urmează ar putea fi refrenul difuzat pe post duminica, la o oră de maximă audiență: „E-o lume minunată,/ Cu mii de jucării,/ În care veți găsi/ Nuu-mai co-pii!".

Şi-acum textul: Pînă mai deunăzi, scriitorii de SF scriau pentru ei sau pentru fanii fericiți să mai ia o carte cu triunghi pe copertă. De acum încolo, în ecuație există un termen ce nu mai poate fi aproximat cu zero: publicul cititor.

Deşi imaginea genului de pînă în 1990 a fost acaparată cu dezinvoltură de erzaţurile premiate la consfătuirile naționale (cu prea puține excepții, fericite îmbinări între plagiatul subtil şi păşunismul reactualizat); deşi ce s-a publicat în țară, în aceeaşi perioadă, n-a fost cîtuşi de puțin reprezentativ (ba dimpotrivă!) pentru SF-ul mondial (din nou cu prea puține excepții), necum pentru cel românesc (atît cît a existat); deşi valoarea artistică era adesea inexistentă - ei bine, cu toate acestea SF-ul s-a vîndut, şi mai ales în rîndul cititorilor tineri. Să fi fost la mijloc dorința de evadare şi ignorare a unei realități mult prea distopice? Ori poate caracterul intrinsec de frondă al SF-ului? Sau intuiția că literatura „realistă" e tot mai divorțată de nişte realități sociale în schimbare accelerată? Personal - şi ce mult aş vrea să mă înşel! - cred că determinante au fost factorul de coeziune socială, sentimentul apartenenței la un cerc de inițiați, un fel de afirmare a individualității prin esoterism. Toate aceste trăsături se regăsesc în de-acum celebra aserțiune „SF-ul este un mod de viață". Ar putea fi chiar o definiție ad-hoc a genului.

Dar de fapt, ce înseamnă ***science-fiction***?

Deschidem cutia Pandorei... Florin Manolescu inventariază 17 (şaptesprezece!) definiții ale SF-ului, nici una pe deplin satisfăcătoare. O a optsprezecea ar putea fi cea propusă, se pare, de Theodore Sturgeon:

Un text e SF dacă ştiința din el e indispensabilă existenței sale.

Dar ce înțelegem prin ştiință? Evident, matematică şi fizică. Însă şi psihologie, economie, antropologie, biologie, chimie, etologie, psihiatrie şi încă atîtea altele. Pe de altă parte, călătoria în timp e (deocamdată) imposibilă practic, deci nu poate fi considerată ştiință, ci, eventual, subiect de speculație.

Aha! Iată un cuvînt-cheie. De fapt, putem pune întrebarea oarecum invers. Ce înseamnă SF? Căci mai există şi ***supernatural fiction, science fantasy, social fiction*** sau ***speculative fiction***,

genuri distincte prin ele însele, mergînd de la romanul gotic englez la techno-thrillerul american.

Iată deci că „simpla“ definiţie propusă ascunde o nebănuită fluiditate a categoriilor şi conţinuturilor. Oare anunţarea ipotezei ştiinţifice într-un text sau prezenţa gadget-urilor futuriste sînt suficiente pentru a-i conferi caracter SF? Nu. E de ajuns să amintim ***horror***-ul cu vagi motivaţii pseudoştiinţifice sau năstruşnicul univers James Bond-ian. Elementul care asigură genului parfumul său caracteristic e speculaţia, mai precis gîndirea speculativă.

Frumuseţea ***raţionamentului*** ştiinţific, eleganţa ***demonstraţiei*** propuse sau ***rigurozitatea*** înlănţuirii ideatice dau naştere mai sus amintitei ***ficţiuni speculative***. În cazul SF-ului primează modul de ***gîndire ştiinţifică***, proiectat asupra textului (atenţie!) literar şi generator de „vertij intelectual“ (cf. Voicu Bugariu). Valenţele estetice ale textului SF aparţin general umanului, fiindcă SF-ul e ***literatură***; ele sînt însă întotdeauna dublate de sentimentul ***sublimului*** (cf. Cornel Robu). Particularitatea SF-ului e slalomul pe care e obligat să-l facă autorul pentru a păstra, în condiţiile autoimpuse, coerenţa şi integritatea narativă, tematică şi ideatică. Or, la fel cum reuşita unui slalom presupune respectarea porţilor de pe parcurs, specularea consecinţelor provenite dintr-o ipoteză ştiinţifică validează artistic discursul propus.

Lung ocol teoretic, dar a meritat. De ce?

Păi ne aflăm la megaparseci de cronicile haritonoviste ale taberelor de creaţie. „SF-ul ca mod de viaţă“ a fost, fără doar şi poate, un fenomen de aglutinare socială care, în contextul iepocii de aur, s-a dovedit util şi manevrabil. Amestecarea consecventă a valorii şi non-valorii, bisericuţele cu premii în circuit închis, mirajele publicistice vînturate prin fandom au făcut ca ani de-a rîndul, în România, mişcarea SF să întreţină „fanii fără vîrstă“ - Molfăitorii-de-Acadele. Sechelele acestui zelos activism cultural se văd de abia acum, la confruntarea cu piaţa literară. Pervertirea gustului public (atît cît era), amestecul de paleozenistronautică şi tinere condeie, impunerea şi cultivarea mediocrităţii, nostalgia taberelor uteciste şi populismul literar de serie B au reuşit să facă SF-ul un gen nevandabil. Ş pentru a supravieţui în actualul apocalips economico-mioritic, SF-ul trebuie să se vîndă. De bine de rău au apărut sau vor apărea creaţii care au marcat genul. Ar fi păcat să rateze şansa întîlnirii cu un public lehămisit de interminabile basme siderale şapirogafiate.

Acelaşi lucru e valabil şi pentru scriitorii români de SF de real talent. Evitînd apelul la prefabricatele SF-ului de consum sau la divertismentul facil, ei trebuie să înveţe şi să-i înveţe pe alţii a gîndi. Potenţialul comercial al genului există; a existat dintotdeauna. Acum el trebuie însă să îşi ***formeze*** publicul. Căci SF-ul e oleacă mai sofisticat. Adresîndu-se intelectului, poate constitui o punte de legătură între domenii aparent ireconciliabile. Înţelegerea lui presupune un vast fond de cunoştinţe, a cărui masă critică nu e atinsă decît după o anumită vîrstă. A purcede la asimilarea unui text SF implică efort intelectual, laolaltă cu un bagaj serios de lecturi, atît în interiorul, cît şi (mai ales) în afara genului. Definit emoţional, SF-ul se transformă într-o sărbătoare lucidă - jubilaţia spiritului.

Or, molfăiala de acadele nu ţine de foame la nesfîrşit.

PAVEL AMNUEL

NEVINOVAT

Un singur lucru pot să spun cu fermitate: nu sînt vinovat!

Nu sînt vinovat că în Antarctida este frig, iar la Ecuator cald. Nu sînt vinovat că peştii respiră în rîuri. Nu este vina mea că Inchiziţia l-a ars pe Giordano Bruno. Nici cu bomba atomică nu am vreun amestec.

Ziarele publică încontinuu caricaturi. Într-una din ele eu zbor într-o piuă uriaşă, iar în spatele meu ce nu se întîmplă: explodează stele, se declanşează uragane, războaie... Un tablou demn de un Bosch. De fapt, gazetarii nu înţeleg nimic din ştiinţă. Dar colegii mei savanţii? Fiecare dintre ei ar fi gata să-şi vîndă sufletul diavolului pentru o idee bună. Un experiment amuzant, ce contrazice un detaliu nesemnificativ al unei legi vechi, este evaluat la nivelul de doctorat. Iar eu, care am răspuns dintr-o dată la mulţimea de enigme ale naturii, sînt acum inculpat...

Am devenit ţap ispăşitor, pentru că mi-am făcut experienţa în mod surprinzător de oportun. În mod surprinzător de oportun. Cu trei sute de ani mai devreme decît oamenii vor putea să o înţeleagă.

În mine nu există nimic demonic. La Harvard, unde am învăţat, mi se spunea „băftosul". Fizica teoretică a intrat în mine ca un cuţit în unt. Puţini ştiu însă cît m-a costat. Nu dormeam. Mai exact, jumătate din conştiinţa mea stătea de veghe douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar cealaltă jumătate dormea, spre deosebire de prima, cea care se ocupa cu cercetările ştiinţifice. Cele mai bune idei vin în somn - asta am observat încă din colegiu. Crezînd cu fermitate în puterea intuiţiei, mi-am conceput un program special de antrenare şi după doi ani mi-am învăţat jumătatea de creier să se afle în permanentă stare de somnolenţă. Un savant normal doarme opt ore, cîteodată şi mai puţin. Jumătatea cea mai bună a „eului" meu doarme neîntrerupt - mai este de mirare că îmi vin idei neobişnuite mult mai des ca la colegii mei?

Am devenit cronodinamician. Cronodinamica era o ştiinţă extrem de tînără, cea mai ciudată şi mai neelaborată. Nimeni nu o pricepea prea bine, exceptînd fondatorii ei - Ragozin şi Lenner. Maşinile timpului se găseau sub un control sever din partea guvernelor, care, de altfel, nici ele nu înţelegeau de ce trebuie cercetat trecutul dacă nu aveai voie să-l schimbi? „Trecutul poată să aibă influenţă asupra experimentatorului, nu şi invers" - astfel suna celebra interdicţie Ragozin-Lenner. Tocmai de aceea m-am şi ocupat cu teoria penetraţiei - dacă experimentul meu ar fi reuşit, atunci ar fi fost posibil nu doar să fie văzut trecutul, ci şi să se intervină asupra lui.

Acum, stînd la arest, am început să-mi dau seama că nu doar pietatea în faţa numelor corifeilor îi deranja pe colegii mei să lucreze în teoria penetraţiei. Frica - iată ce îi reţinea pe mulţi dintre ei..Teama că dacă totul reuşeşte, se va găsi un maniac care să curme cu răutate istoria. Asta în condiţiile în care există verificări şi controale! Chiar şi acum, cînd maşinile timpului seamănă mai mult cu nişte videocamere, conducătorul ei este mai legat de computere, decît este un cosmonaut. Sînt controlate toate mişcările. Nu poate mişca un deget în afara programului!...

În general, eram mulţumit: am făcut ceea ce mi-a plăcut şi nimeni nu m-a deranjat. Este adevărat, nimeni nici nu a ştiut de lucrările mele - le-am publicat extrem de rar. Nu m-a înţeles decît soţia mea Ines.

Nu ştiu dacă merită să vorbesc despre asta la proces, cînd voi spune ultimele cuvinte, dar dacă nu ar fi fost Ines... Spaniolă, sînge fierbinte. Cînd ne plimbam prin orăşelul universitar, toţi întorceau capul după noi. „Băftosul" - auzeam mereu. Din exterior poate lăsam impresia că ne giugiuleam ca doi porumbei. De fapt vorbeam despre teoria penetraţiei, doar asta mă preocupa (acea jumătate a creierului meu, cea care dormea).

Ce-o fi găsit la mine? Aveam un caracter, se poate spune şi aşa, de peşte. Temperamentul Inesei ajungea pentru amîndoi - chiar ea reuşise să-mi obţină un laborator. Ei îi lipsea gloria mondială, aşa înţeleg acum

totul.

Aveam patruzeci de colaboratori şi o singură teorie. În plus, exista posibilitatea accesului la maşinile timpului, în planul experimentelor fiind obligat să-mi verific propriile calcule. O oră de lucru cu maşina timpului costa o groază de bani, în special dacă se pătrundea adînc în trecut. Iar de la lucrările mele nu se aşteptau rezultate imediate, aşa că mi s-a dat doar o jumătate de oră pe săptămînă. A fost suficient, pînă cînd nu am descoperit metoda săriturii.

Iată ce e uimitor. Cînd i-am povestit Inesei despre ideea mea, nu a reacţionat deloc, de parcă aş fi discutat despre cina zilei următoare. Şi doar avea o excelentă intuiţie a lucrurilor prezicătoare de glorie. Am anunţat rezultatul meu în cadrul unui seminar, apoi la consiliul directorilor şi, în sfîrşit, chiar însuşi directorului asociaţiei de cronodinamicieni. Nici un efect! Nimeni nu a avut ceva împotrivă, dar nici nu am întîlnit entuziasm. O idee nouă? Foarte bine. Aveţi nevoie de fonduri? Vă rog, bugetul institutului este uriaş, cronodinamica se bucură de stimă, lucraţi în continuare! Ideea era clară pînă la transparenţa totală. Toţi s-au uitat prin ea şi nu au văzut ce este înăuntru. După cît se pare, aşa a fost. Iată pe cine trebuiau să judece - pe toţi, începînd cu nevasta mea şi terminînd cu preşedintele asociaţiei. Nu i-ar fi împiedicat nimic să mă reţină, doar nu am avut niciodată vocaţie pentru experiment.

Metoda saltului este acum cunoscută de fiecare copil. Merită oare să mai repet? Poate doar în cîteva cuvinte.

Esenţialul este următorul. În urmă cu aproape douăzeci de miliarde de ani Universul nostru se prezenta sub forma unui cocon din particule elementare şi radiaţii. Materia era într-atît de comprimată, încît nu mai acţionau legile naturii pe care le cunoaştem astăzi. După explozia acestui cocon a început expansiunea Universului. Au luat naştere galaxii, stele, planete, viaţa, raţiunea...

Partea mereu adormită a creierului meu s-a gîndit deseori la coconul Universului. Cel mai lung traseu în trecut a cuprins opt sute de milioane de ani. Cu alte cuvinte, cronodinamicienii noştri nici măcar pe departe nu s-au apropiat de cel mai enigmatic şi interesant moment al vieţii Universului. N-au existat motive speciale, pur şi simplu nimănui nu i-a trecut prin cap să pătrundă atît de mult în trecut. Obişnuita dispersare a ştiinţei: istoricii, paleontologii, ba chiar şi geologii au asaltat institutul cu rugăminţi pentru a cerceta o felioară necesară lor din istoria pămînteană, iar cosmologii nu au ochi decît pentru cer. Aveau mult mai multă nevoie de radiotelescoape decît de maşinile timpului. Şi doar era evident - în loc de douăzeci de salturi a opt sute de milioane de ani fiecare, se putea realiza unul singur de şaisprezece miliarde de ani.

Am apreciat imediat avantajul ideii mele. Atîta timp cît în starea coconului nu acţionau legile cunoscute ale naturii, însăşi noţiunea de timp dispărea. Nu se putea spune dacă Universul a existat în starea de cocon o clipită sau o veşnicie. Este la fel cum ai întreba: ce lungime are fotonul? Timpul ca succesiune a evenimentelor a apărut atunci cînd coconul a explodat. Cu alte cuvinte, a fost o vreme cînd nu au existat vremuri. Dacă este aşa, atunci nu acţionează nici celebra interdicţie a lui Ragozin-Lenner - pacostea cronodinamicienilor!

Nu prea am idee de cosmologie şi de aceea, normal, am apelat la un specialist. Numele lui Dave Miller l-am găsit în paginile „Revistei de astrofizică", iar cartea de telefon mi-a indicat faptul că el trăieşte în orăşelul nostru universitar. La rîndul lui, Miller habar n-avea de cronodinamică.

- Nu cumva uitaţi, m-a întrebat el, că în acea vreme cînd nu existau vremuri, Universul era atît de mic, încît nici un atom nu putea supravieţui? Maşina dumneavoastră a timpului va fi comprimată de o presiune monstruoasă, turtită, dezintegrată, presată, strivită, nimicită - mai cunoaşteţi şi alt sinonim pentru „distrusă"?

Partea creierului meu, care trebuie să nască idei, n-a făcut nici o gafă şi eu, fără să-mi dau seama ce vorbesc, am spus într-un suflet:

- Dar dacă dispare timpul, atunci nu mai există nici spaţiul, nu-i aşa? Tot aşa, nu poate exista nici noţiunea de viteză şi, deci, nici noţiunea de presiune. Prin urmare, nu poate fi vorba despre nici o distrugere. Atomii materiei au fost zdrobiţi pînă la apariţia stării de cocon, iar eu voi străbate acest stadiu periculos cu maşina timpului şi în felul acesta voi evita soarta generală a Universului!

Miller şi-a muşcat buza - a realizat, în sfîrşit, întreaga situaţie. Ce n-ar fi dat să plece el însuşi în coconul Universului, la care a cugetat toată viaţa! Aş fi putut atunci să consider că Miller va fi primul care va începe să mă

defăimeze? Responsabilitatea savantului pentru realizarea ideilor sale. Probabil că asta i-a trecut prin cap, cînd a înţeles că nu el este primul care vede cu propriii ochi începutul lumii.

Eram însufleţit la gîndul că ideea nu a eşuat imediat. Ea nu a eşuat nici mai tîrziu. Articolul meu privitor la metoda saltului a văzut lumina tiparului, iar consiliul tutelar mi-a dat fonduri pentru experiment fără să mai tergiverseze lucrurile. Tema a fost aprobată, ar fi putut fi oare şi altfel?

Cînd Miller mi-a spus odată că experimentul s-ar putea să fie periculos, am ridicat din umeri.

- Nu mă refer la dumneavoastră, a spus Miller cu o intonaţie stranie, al cărei sens l-am înţeles doar mai tîrziu. Eu mă refer la oameni... Cînd savanţii din Los Alamos experimentau cu masa critică a uraniului, era periculos pentru ei, dar infinit mai periculos pentru întreaga omenire, nu vă daţi seama?

- Însăşi ideea de săritură..., am început.

- Dumneavoastră vă veţi găsi în locul unde se făuresc legile naturii, a continuat Miller. Legile naturii... Ele au devenit aşa cum le ştim, doar după explozia coconului. Dar dumneavoastră, aflîndu-vă în cocon, puteţi prin acţiunile sau chiar prin prezenţa dumneavoastră să influenţaţi formarea lor. S-ar putea doar să clipiţi şi acceleraţia în lumea noastră să fie direct proporţională cu lucrul, nu cu forţa!

- Dacă legile naturii depind de întîmplare, am spus necugetat, de ce această întîmplare nu ne-ar fi de ajutor?

Miller s-a sculat şi a plecat fără să-şi ia rămas bun, iar cuvintele mele le-a folosit ulterior la proces, ca o dovadă a deplinei mele iresponsabilităţi şi neprincipialităţii ştiinţifice.

Responsabilitatea savantului... Acum am destul timp să mă gîndesc la ea, pentru că nu fac nimic, doar aştept. Cînd savantul lucrează la o problemă interesantă, să zicem ori la un cod genetic, ori la bomba cu hidrogen, atunci cînd nu doarme cu nopţile şi aproape că nici nu mai mănîncă, el nu se gîndeşte la responsabilitate, ci la ceea ce-l împiedică să-şi termine cercetarea. Pe mine, de exemplu, mă agasau dificultăţile tehnice. E uşor de spus - haideţi să facem în loc de douăzeci sau treizeci de salturi a cîte opt sute de milioane de ani o singură săritură de şaisprezece sau douăzeci şi patru de miliarde de ani. Iar tehnica se face. Am fost nevoit să cer fonduri pentru „ajustările" tehnice şi aşa a trecut vremea. Dar nu am pierdut-o zadarnic. Am dus la bun sfîrşit ciclul de cercetări teoretice asupra metodei saltului, iar cronodinamicienii au apreciat-o la justa valoare. Lucrările mele erau citate şi puţin îmi păsa dacă cineva făcuse aluzie la cele spuse de Miller. Interesul pentru adevăr - iată ce îi conduce pe savanţi. La urma urmei, ce este mai important: responsabilitatea faţă de oameni sau faţă de adevăr?

Timp de trei ani am pregătit o experienţă care urma să dureze trei minute. Aş fi putut fi uşor întrecut de cei de la Moscova, din Institutul Timpului, ba chiar şi de cei

de la Californian Technology - aveau o bază experimentală mai bună decît a noastră. Dar etica profesională nu le-a permis să mă nedreptăţească. Eu eram autorul ideii, eu trebuia s-o pun în practică.

Munca a fost un infern. Nu înseamnă mult patruzeci de colaboratori. Eu şi acum aş fi vrut să am nu un laborator, ci un institut. Dar era mai greu să obţii personal, decît aparatură. Am fost nevoit să mă descurc cu propriile forţe. Din cînd în cînd, acea porţiune a creierului meu care permanent stătea de veghe, remarca indicii ale unei răfuieli: Miller publica în presă articole, găsind un partizan al ideilor sale în comitetul Pugwash. Deocamdată nu m-au deranjat în munca mea. Ines era înzestrată cu un instinct mult mai bun ca al meu şi era convinsă că mult timp nu voi mai putea continua aşa: nu se poate ca nimeni să nu mă împiedice să lucrez. Trebuia să realizez cît mai repede experienţa. Şi pentru folosul lucrării cel mai bine ar fi fost să merg eu însumi... Există, bineînţeles, o diferenţă: să porneşti în vizită la dinozauri, care sînt vizibili doar pe ecran, sau să mergi acolo, unde nu este nici timp, nici spaţiu, nici Ragozin şi Lenner cu interdicţia lor... Dar Ines m-a convins. Şi cînd consiliul tutelar a analizat candidatura celui ce va pleca, am spus cu o voce destul de fermă că voi merge eu însumi. Aveam toate motivele şi drepturile. Nu mă plîngeam de sănătate. Şi aşa mai departe. Nimeni nu a avut de obiectat. De fapt, asta-i tot. Nu e nimic de povestit despre experiment. Calculatoarele ermetice au făcut totul automat, n-a fost nevoie să mişc un deget. Saltul s-a produs pe nesimţite. Am auzit două păcănituri - startul şi finişul - şi am înţeles imediat că mă găsesc în cocon. Nici un aparat aflat la bord nu funcţiona. Mai exact, toate indicatoarele erau în poziţia „zero". Era un întuneric absolut. Nu pentru că dincolo de bordul navei era pustiu, dar acolo nu exista timp şi spaţiu şi, în consecinţă, nu exista nici măcar însăşi noţiunea de „dincolo de bord". Materia exista într-o formă încă necunoscută. M-am gîndit atunci că după întoarcerea mea această formă va înceta să mai fie o enigmă.

După trei minute automatele s-au pus în funcţiune şi eu m-am întors. M-am întors pentru a nimeri în mîinile unui comisar de poliţie, care m-a acuzat de iresponsabilitate criminală.

Pentru prima dată în viaţă eram furios. Şi nu-i vorba de faptul că m-am întors, aşa cum s-a dovedit, nu după trei minute, ci după patru ani, nu-i vorba că în acest răstimp comitetul Pugwash a obţinut ceea ce a vrut şi toate lucrările despre tema mea au fost interzise, colaboratorii mei au fost împrăstiaţi, iar eu am fost declarat un maniac periculos, care se joacă cu soarta lumii. Problema este că Ines plecase la Miller, la această nulitate! Totuşi necazul personal era mult mai greu de suportat decît toate necazurile omenirii ce se petreceau dincolo de orizont... Nu vă interesează asta, vă preocupă soarta lumii? Sînt convins că nu vă preocupă. Vă interesează doar în măsura în care se schimbă lumea, dacă ceva se întîmplă cu dumneavoastră, dar nici asta nu aţi fi dorit.

Aşa că nu-i nevoie să mă descrieţi ca pe un monstru. Eu sînt la fel ca ceilalţi. Sînt savant. Am fost şi rămîn. E îngrozitor că nici măcar nu mi-au permis să aflu rezultatele pe care le-am „scos" din cocon. Toate au fost declarate tabu de o comisie şi un tribunal internaţional.

Pentru prima dată în istorie era judecat un savant pentru ideile lui. În nici o legislaţie nu se găseşte un articol corespunzător şi atunci m-au deferit unui colegiu internaţional de juraţi.

M-au numit Herostat. Dar eu nu vroiam glorie! Pe aceasta o dorea soţia mea, dar nici ea nu a reuşit să ajungă celebră, părăsindu-mă în timp ce lîncezeam în coconul Universului. Ce fel de Herostat mai sînt? Nu am dorit dispariţia nimănui. Toată viaţa nu am omorît decît muşte şi furnici. Nu pot să văd lacrimile copilului. Nu am prejudecăţi, rasiale sau oricare ar fi ele. Consider mai presus de orice ştiinţa şi adevărul. Pentru asta sînt oare judecat?

Călătoria mea în coconul Universului nu a schimbat nimic în lumea noastră. Mă uit pe fereastră şi văd pe verandă gardienii-poliţişti. Ca şi mai înainte, au trei picioare şi un corn în creştet. Întocmai ca la toţi oamenii. Ca şi mai înainte pe cerul trandafiriu pluteşte fierbinte discul albastru al Soarelui. Şi ca întotdeauna prin grădină hoinăreau ongurii-paşnici cu patruzeci de picioare, hrănindu-se cu iarba suculentă, ce le şoptea cîntecele ei liniştite.

Mîine la amiază juraţii îşi vor putea da verdictul.

Bineînţeles, vor spune „nevinovat".

Traducere de
STOICESCU VALERIAN

MARIAN TRUŢĂ

Pod între dimineţi

Desen de NICU GECSE

Iată, aşadar, podul de pe care orbul îşi vinde florile. Îl ating uşor, tresare aşa cum n-ar trebui, orbii nu tresar, nu se sperie niciodată, îmi spun, lumea din afară este cu mult mai blîndă decît infernul dindărătul pleoapelor lor, atunci de ce s-ar nelinişti? Poate nici nu e orb, e doar un joc nu neapărat stupid, în cazul acesta, desigur, tot farmecul s-ar duce pe pustii, am nevoie de un orb autentic, ba, mai mult, am nevoie de acest orb.

Îmi întinde o floare şi o dată cu ea îmi oferă un surîs, e atît de precis în gesturi încît îmi spulberă orice îndoială, cine ar putea interpreta atît de bine partitura întunericului dacă nu un om fără ochi?

- Nu cumpăr flori, îi spun. Am fost obişnuită să le primesc.

Cuvintele mele vin legănîndu-se, ca şi cum cineva le-ar smulge cu greutate din alveole de nerostire şi le-ar arunca în lumina zilei ce se aşternuse între mine şi orb. Şi mă întreb cum de poate suporta să ştie că soarele, sus, în pragul amiezii, ne potopeşte cu zvon de culoare, lumina oare nu-l insultă?

- Eşti tînără, spune el continuînd să-mi ofere floarea, gest absolut gratuit, ştiu asta, noi nu jucăm acum nimic, nici un spectacol nu curge între noi. Doar lumina care, surprinzător, nu este o insultă pentru el.

Iată, aşadar, floarea. O iau dintre degetele lui cu o mişcare grăbită.

- Eşti tînără, zice el din nou, dar nu regret ghicesc în glasul lui, aşa cum mă aşteptam, ci altceva, mai grav îmi închipui, deja e plictisit.

Are atîrnată de gît o pungă deschisă, puţine monede odihnesc înăuntru, puţine flori vinde şi ăsta e un semn, e într- adevăr orbul meu.

Îi prind degetele, nu mai tresare, îi mîngîi degetele şi el se ridică, e mai înalt decît mine, ghicesc în gesturile lui o trufie ce a fost cîndva.

- Cum te cheamă?

- Katharina, îi răspund, sînt chiar foarte tînără, multe lucruri nu cunosc, bunăoară locurile şi obiceiurile.

- Atunci eşti şi bogată, ca să ajungi aici trebuie să fi plătit o avere.

Mă ia de mînă şi părăsim podul, arunc floarea în apă, apa curge domol, floarea pluteşte, din adînc apar cîrduri de peşti şi cercuri mici prind a se naşte pe chipul apei, cercurile cresc, se întrepătrund şi în centrul fiecărui cerc un peşte îşi agită înotătoarele, cît de frumos este să trăieşti, sînt oare convinsă de aceasta?

- Bine, spune el mai tîrziu, nu-ţi pot fi ghid, dar te pot îndruma. Parcul este suficient de mare să te pierzi în el şi puţini ştiu sau sînt dispuşi să ştie unde este ieşirea.

- Deocamdată vreau să rămîn, îi răspund.

- Am ştiut asta după cum ai aruncat floarea în apă.

Se opreşte în faţa unui piedestal încărcat cu un mozaic de piramide minuscule şi atinge cîteva, iluzia se modifică, aleile suspendate se frîng, pădurea vag domestică ce ne înconjura se topeşte în negură, iar cerul de deasupra crapă, se lasă punctat cu stele, orizontul pîlpîie sub lumina unei galaxii încolăcite. Singurele care rămîn sînt piramidele, cristale mărunte, în faţetele lor se întîmplă furtişaguri iuţi din lumina galaxiei.

- Te pot conduce în oraş sau poate preferi pustietatea cîmpiei, spune el mîngîind piramidele.

- În oraş, lămureşte-mă tu unde să stau în oraş.

Deasupra cîmpului ce apăruse spre orizont, deasupra noastră, apare o fîşie strălucitoare ce prinde a se lăţi, a se desface, acum sînt benzi metalice înfăşurate în văzduh aidoma unei scări în spirală. Mă invită să urc şi îl văd dintr-o dată stîngaci, neajutorat, cîtă oboseală a putut strînge în el, parcul, cristalele-piramide, scările spre cer, cuvintele şi florile pot fi de multe ori mai obositoare decît o viaţă prin lumină. Şi el, orbul, se minte trăind printre toate aceste cortine.

☆

Katharina şi orbul străbat forfota oraşului, oameni aleargă în căutare de senzaţii, sentimente sau trăiri.

O coloană argintie străpunge cerul. Orificii ovale absorb sau expiră platforme străvezii, acestea se năpustesc spre înalturi sau par a se prăbuşi către pămînt. Katharina zăreşte chipuri de oameni atunci cînd platformele trec destul de aproape de ei, apoi sînt la rîndu-le înghiţiţi de uriaşul turn.

- Aici locuiesc, îi spune el.

Platforma lor se opreşte cu un zgomot înăbuşit la marginea unui mozaic de piramide, Katharina nu mai zăreşte cerul, tavanul boltit şi strălucitor al galeriei îi creează Katharinei impresia că stă să se prăbuşească peste ei şi simte un fior de panică urcîndu-i către piept. Oameni grăbiţi trec prin preajmă, se opresc uneori în faţa cîte unui piedestal, lumini prind să joace pe feţele lor, apoi ei îşi continuă fuga. Pătrund într-o alveolă întunecată, pereţii sînt încărcaţi din loc în loc cu alveole întunecate, surprinzător de bine se descurcă orbul şi Katharina din nou se gîndeşte la un joc, ca şi cum, printr- un mecanism ascuns, frînturi de imagini pătrund în conştiinţa orbului orientîndu-l în hărmălaia din jur.

Apoi se aprinde o lumină, alveola se închide în urma lor, iar în faţă prind a creşte decoruri purpurii, fotolii joase plutesc prin aer, se mişcă leneşe spre ei. Katharina vede pereţii, dar simte nemărginirea în dosul lor, pereţii sînt doar păreri de izolare în mijlocul unui cîmp sau pe creasta unui munte, se simte tot atît de puţin închisă

ca şi cum cineva i-ar spune: „Uite cerul, el te striveşte, simţi?" şi ea ar rîde: „Cerul, numai cerul să fie tavanul temniţei noastre!".

- Ce preferi? întreabă într-un tîrziu orbul.

Cuvintele lui o smulg din gînduri.

- Nu ştiu ce-mi poţi oferi... Mi-ar plăcea acum să stau pe malul mării sau chiar în apa mării... Se poate? întreabă ea.

Apoi rosteşte:

- La ce bun atîta risipă, trăieşti prin toate aceste iluzii sau mai este cineva care...

Stau faţă în faţă. Fotoliile s-au oprit în locul lor, Katharina se aşază, face un gest de renunţare cu mîna, peretele din dreapta ei pare a clocoti ca şi cum ar fi devenit brusc o pastă, o protuberanţă iese lent din el şi se îndreaptă spre obrazul Katharinei, întruchipează acum o mînă, Katharina se lasă dezmierdată.

- Numai de numele tău nu faci risipă, mai spune.

- Eşti într-adevăr foarte tînără, nu cunoşti buna cuviinţă. Sînt orb, dar nu simt nevoia să mi se amintească mereu asta. Nu pentru că aş suferi, aici, acum, nu sînt mai orb decît tine, ba mai mult, aş putea spune... Nu înţelegi? Aici toate îmi slujesc drept ochi, nu văd lumina, o simt pentru mine fotoliile, pereţii, decorurile, în întregime, nu fac risipă sau, dacă vrei, am nevoie de această risipă... Vrei marea? Ei bine, iată marea...

Şi, printre ei, răsar dune de nisip, aerul e albăstriu şi, din pămînt, ţîşnesc spre tavanul luminos şi indecis lujere de crini acvatici. Un peşte iute fulgeră prin faţa Katharinei. Fotoliile se înalţă şi coboară uşor, pereţii nu se mai văd.

- Iar numele... aici m-a chemat dintotdeauna Thomas, de ce sau cum aş putea face risipă de el?

Un tentacul coboară dinspre tavanul unduios şi strînge încheietura orbului Thomas, acesta se ridică şi dispare în culoarea albăstrie a aerului. Fotoliul lui se lipeşte de fotoliul Katharinei cu un scîncet uşor şi Katharina simte cum propriul ei fotoliu freamătă. „Iluzie, gîndeşte ea, eşti făcută să rămîi mereu firavă, zadarnic încerci să amăgeşti realitatea, cu fiecare pas spre perfecţiune îţi pierzi dulceaţa minciunii fără de care nu am putea trăi, iluzie, eşti făcută să fii mereu umilită, ne e teamă de iubirea ta calpă, şi totuşi ce ar deveni lumea fără tine?"

Thomas revine călăuzit de tentaculul din tavan. Înaintea lui pluteşte o tavă, pahare înalte stau gata să se frîngă, Katharina ia un pahar şi gustă din el, vinul e aspru. Atinge degetele lui, Thomas se aşezase lîngă ea, braţele fotoliilor începuseră să se răsucească unele într-altele, mîngîie degetele lui Thomas, Katharina are mîinile fierbinţi.

- Nu te credeam atît de slab, Thomas, nu la decoruri mă refer... Nu te credeam atît de slab încît să nu mă recunoşti.

Peste oraş se chinuie o dimineaţă amestecată. Dinspre Uzinele Mari se ridică nori de praf, acolo munca începe devreme şi se termină tîrziu. Un elicopter al poliţiei sperie aerul preţ de cîteva clipe, apoi dispare în spatele Clădirilor Înalte ce străjuiesc oraşul. Acolo, în Clădirile Înalte, încă nu începuse lucrul. Oraşul se întinde pe cîţiva kilometri în josul fluviului şi se termină cu un dig adînc înfipt în luciul apei. Aceste lucruri se zăresc de la fereastra lui Thomas Adormitul. El doarme. El visează că peste oraş urcă o dimineaţă de nehotărîri şi un elicopter al poliţiei zadarnic se luptă cu fumul şi praful stîrnit de Uzinele Mari. Thomas Adormitul se visează la fereastră respirînd aerul rece al noii zile. El doarme în pat învelit cu o pătură albă, înconjurat de pustiul camerei; fereastra, uitată deschisă de-aseară.

Pe masă, pahare murdare şi o scrumieră plină cu cenuşă, o sticlă goală, semne de chef fără chef. El visează o dimineaţă nesfîrşită în prag de vară.

Prin visul lui apare cam de nicăieri silueta Katharinei.

- Dumnezeule, ce dezordine! spune ea.

Thomas se întoarce de la fereastră.

- Unde ai fost aseară? o întreabă.

- Am călătorit, îi răspunde, în timp ce, cu mişcări iuţi, strînge paharele, sticla şi scrumiera. Dispare apoi în bucătărie.

- Asta ştiu... Te-am întrebat unde ai fost aseară.

- Am dormit, e bine? se aude vocea ei peste zgomotul apei. Bei prea mult!

Apare din nou în cameră.

Pătura albă e boţită, Thomas se răsuceşte în aşternut, pleoapele îi tresar, are cearcăne, doarme.

- Bine, spune el întorcîndu-se de la fereastră, bine... Pleacă! Du-te! Nu mai avem ce ne spune. Mi-ai spălat paharele, un gest frumos, cuvintele ni s-au terminat, beau prea mult, tac prea mult, fumez prea mult... Mintea mi-este plină de noroi, nu mai sînt un fluviu, sînt o albie secată şi tot ce a fost urît în mine a căzut printre bolovani, au încolţit buruieni în mîlul gîndurilor mele. Pleacă şi uită-mă... tu, fosta mea cîmpie nesfîrşită, sau dispreţuieşte-mă! Pleacă! Du-te!

E ziuă de-a binelea. Lumina violentă ce vine dinspre Uzinele Mari sfîşie imaginea Katharinei, perdelele tremură.

Thomas se trezeşte. Priveşte paharele murdare, scrumiera şi sticla goală, semne de chef fără chef.

- Katharina, cheamă el.

Îşi aprinde o ţigară, fumul îi intră în ochi, lăcrimează. Se îmbracă încet, ţigara în colţul gurii, scrumul se striveşte de covor, îl şterge cu piciorul, apoi iese, uşa apartamentului se închide în urma lui, aerul e rece, străzile sînt pustii, un elicopter al poliţiei se învîrte deasupra Clădirilor Înalte.

Drumul pe care îl face îl simte sterp.

- Ce tîmpenie..., mormăie şi se opreşte sub o firmă uitată aprinsă: „CENTRUL TERITORIAL AL EXISTENŢEI". Pe sticla uşii din faţa lui un afiş anunţă „ANGAJĂM VOLUNTARI". Trece dincolo. Străbate coridoare murdare, gunoaie diverse sînt îngrămădite prin colţuri, cutii de compot, cartoane mîzgălite, ziare sfîşiate, cotoare de mere.

Intră într-un birou fără să bată la uşă. Un om îşi curăţă unghiile în spatele unui pupitru.

- Ia loc, îl invită.

Se aşază. Camera este surprinzător de mare şi de curată. Pe peretele din faţa lui o hologramă pîlpîie despre un deşert.

- Drace, da' ştiu că ai chefuit zdravăn! zice funcţionarul zîmbind.

- Las-o moartă, îi spune Thomas, cu cît mai repede, cu atît mai bine...

- E-n ordine, semnează aici şi aici!

I se întind nişte hîrtii, apoi este condus spre o altă uşă, un alt birou, un alt funcţionar îl invită să ia loc.

- Deci, ai fost părăsit... Povesteşte-mi! cere celălalt.

- Katherina..., spune Thomas.

Povesteşte poticnit, dar este ascultat, apoi este îndrumat spre altă uşă, ziua alunecă spre amiază, iar el este mereu întrebat, disecat, întors din drum, ghidat prin surîsuri spre uşi ce se închid în urma lui, binevoitoare.

Are la un moment dat sentimentul că este purtat printr-un labirint din care nu va mai ieşi niciodată şi un surîs îi înfloreşte pe chip, se linişteşte, unele holograme înfăţişau bezna. Drumul înapoi este imposibil de regăsit pentru gîndurile lui înţepenite.

- Ei bine, Thomas, îi spune un funcţionar, îţi vom modifica existenţele, uneori vei avea dreptul să alegi...

Chipul omului este luminos, are o undă de depărtată fericire în ochi şi, de aceea, cînd vorbeşte cuvintele îi par venite din marginile lumii.

- ...E greu să prevezi, să recomanzi o existenţă sau alta, noi experimentăm diferite variante şi o alegem pe cea optimă, poate vei muri uneori, dar gîndeşte-te că moartea ta va salva alte vieţi, mai multe decît îţi poţi închipui... Timpul a început să îmbătrînească şi să pleznească pe la cusături, dar încă îşi păstrează demnitatea, peticele noastre nu se văd, Thomas, şi asta în bună parte datorită ţie...

Thomas simţea că pe undeva nişte reguli sînt încălcate, cineva măsluieşte jocul, apoi renunţă să mai înţeleagă.

Se lasă condus printr-o altă uşă, pătrunde într-o beznă, o atingere moale îl face să tresară şi să se întoarcă. Uşa se închide, acum bezna este deplină.

- Katharina, cheamă el.

☆

O gheişă îi făcu semn. O invită să stea lîngă el.

- Trist? îl întreabă ea.

- Da' de unde! îi răspunse Thomas. Eşti drăguţă, ştiai?

- Asta înseamnă că trăiesc, rîse ea.

- Dar şi lipsită de sclipirile minţii, conchise Thomas, oferindu-i paharul.

Masa la care stăteau era treptat mîncată de negură. Thomas ceruse lumină numai pe chipul gheişei, o insulă în întuneric, o insulă pe care s-ar fi dorit să eşueze, singur locuitor al ochilor ei, singur explorator al buzelor, al nasului şi al frunţii şi stăpîn deplin al nerostirilor ei. Şi-ar fi imaginat-o atunci regină peste gîndurile lui, iar ea, regină blîndă şi tăcută, ar fi făcut ca totul să prindă rod şi florile ar fi izbucnit în el, toate florile posibile din toate existenţele lui, ca si cum o apă ar fi spălat contururile strîmbe ale zilelor şi nopţilor peste care îşi trăgea dorinţele.

- De ce te agăţi de tăcere? îl întrebă ea într-un tîrziu, după ce-i golise paharul.

Alcoolul îi tulburase întrucîtva chipul, trăsăturile i se neteziseră, de parcă ar fi dorit să înşele privirile lui Thomas.

- Pentru că urăsc cuvintele, îi răspunse el. Glasul te poceşte, îţi văd printre cuvinte gîndurile.

- Şi asta nu ţi-e destul? rîse ea din nou.

Hărmălaia din jur crescuse brusc şi, cîtva clipe, răspunsul lui se pierdu. Ea îi privea buzele, „desigur, desigur", părea că şoptesc, deşi la fel de bine putea sta în loc o înjurătură, o rugă, orice. Îi atinse degetele, el tresări.

- Nu te speria, îi spuse fata la ureche. La mine găseşti oricînd credit. Şi, mai ales, nu fi trist!

- Cît poţi sta cu mine ca să-mi alungi tristeţea?

- Destul, atîta vreme cît şi tu vei sta lîngă mine nu trebuie să plăteşti nimic, fac eu cinste.

Un fluture ameţit de luminile nehotărîte ale barului poposi pe masa lor. Thomas dădu să-l prindă, mîna lui se întinse peste transparenţa mesei şi fluturele ţîşni brusc într-un zbor chinuit, împrăştiat, orb şi se opri pe urechea gheişei.

- Îi e teamă, zise ea, puteai să-l omori... Să nu mai încerci să-l atingi!

Se ridică, părea supărată.

- A venit să mă cheme, trebuie să plec, dar tu să mă aştepţi, mă întorc repede.

Thomas rămase singur. Mai ceru vin şi vinul îi fu adus într-un vas cu gura răsfrîntă şi contorsionată, ca şi cum cineva puternic ar fi strivit vasul în pumni. Conturul ei semăna cu zborul fluturelui, aşa se gîndi în timp ce umplea paharul.

Apoi bău şi aruncă pe masă cîteva monede, privi în direcţia barului, gheişa nu se zărea nicăieri, în schimb, din cînd în cînd, fluturi zvîcneau prin aer, dispăreau printre mese, printre hohotele de rîs şi fumul drogurilor. Purtau cu ei luciri scurte cînd treceau prin luminile piezişe ale sălii şi toţi erau orbi în lumea închisă de hotarele barului, zborul lor părea dictat de imagini abil ascunse în cutele aerului. La asta se gîndea, în timp ce nerăbdarea creştea în el. Dorea să plece, să iasă din pustiul acela plin de zornăieli şi chicote stupide.

Vocea gheişei îl atinse din spate.

- Te-ai plictisit?

- Deloc, răspunse el. Vreau să plec!

- Mai stai, încă eşti trist! îl rugă ea.

- Nu sînt, nu mai sînt.

- Oricum, trebuie să mai stai. Cineva te aşteaptă afară să te înhaţe, am aflat. Dacă mi-ai fi spus de la început cine eşti, te-aş fi ascuns eu şi nimeni nu te-ar mai fi găsit.

- Pot să mă ascund şi singur.

- Am văzut, rîse ea. Şi fluturele meu a văzut şi mi-a povestit. Ştie multe lucruri despre tine, ştie şi cine te aşteaptă afară să te înhaţe. Eşti un contrabandist, înşeli dorinţele oamenilor cu vise, ei vin la tine să-ţi ceară bogăţie sau linişte sau fericire şi tu profiţi de ignoranţa lor şi nu le oferi nimic...

Chipul lui Thomas se boţi.

- Şi ce e rău în asta? Nu pot schimba lumea pentru fiecare în parte... Fluturele tău ce ţi-a mai zis?

- Nu ştie de unde vii, e unul din puţinele lucruri pe care nu le cunoaşte. Prima dată cînd ne-am întîlnit te-a adulmecat şi a coborît pe urma ta în trecut, de unde s-a întors foarte speriat, mi-a spus că tu l-ai putea ucide. Există în tine un prag ce nu l-a putut trece, e pragul lumii de unde vii, de aceea îi era teamă de atingerea ta, mai devreme.

Veni cineva şi culese monedele de pe masă, apoi lăsă un alt vas plin cu vin. Thomas umplu paharul şi-l oferi gheişei.

- Mi-ar plăcea să am bani, să te pot cumpăra, să fii numai pentru mine.

- Nu trebuie să mă cumperi, fac eu cinste, ţi-am spus, la mine găseşti oricînd credit. Mi-e ciudă că eşti hăituit, dar poate altminteri nu ţi-ar fi fost chipul atît de frumos. La tine, toate sînt frumoase, chiar şi cuvintele, chiar şi gîndurile tale despre mine, mai ales atunci cînd îmi şopteşti cît sînt de proastă. Mi-a spus fluturele că tu alergi după o nălucă. Ştie, ţi-a luat urma şi invers, către viitorul tău, a reuşit să vadă fantasma după care alergi, a văzut-o prin ochii tăi şi a văzut că nu o vei atinge niciodată. Niciodată aici.

- Prostii! zise el. Eşti ca un păianjen, ţeşi pînze peste pînze din cuvinte despre fluturele tău orb. Mai bine hai la mine, am să-ţi ofer tăcerea mea şi o să-ţi placă.

Nu pleca, ţi-am spus, afară te pîndeşte cineva să te înhaţe...

- Îmi asum riscul, haide!

Se ridică şi porni spre ieşire, urmat de gheişă. Afară coborîse noaptea, stelele depărtate sticleau pe portativul unui cîntec despre agonie. Bocancii lui Thomas pocneau caldarîmul scoţînd sunete ascuţite. Jeturi de aburi ţîşneau din orificii minuscule, inundînd pereţii clădirilor, ascunzîndu-le în răstimpuri faţadele. Nişe boltite, statui răsucite ieşeau şi dispăreau în ceaţa ce se prelingea peste ziduri. Dintr-un snop de lumini se desprinse un far şi se stabiliză deasupra lor, urmărindu-le paşii. Străbătură o stradă, traversară o pistă de beton, apoi un cîmp deschis, apoi o altă stradă şi urcară pe un escalator către nivelurile superioare. Uneori, treceau pe lîngă ei faruri singure, tăind întunericul în felii şi, la lumina lor mişcătoare, statuile se încărcau, faţadele tresăreau de parcă ar fi încercat să scape de strînsoarea pietrei. Urcau trepte întunecate spre gura unei sfere deschise. Farul se opri în urma lor, îi salută cu un clinchet şi dispăru către nivelurile inferioare. Erau la marginea trotuarului suspendat. Thomas privi în bezna de jos, sfîrtecată uneori de razele farurilor, puţini trecători, majoritatea luminilor se plimbau singure.

- Haide, intră! spuse el, şi gheişa trecu pragul sferei.

Calota uşii coborî îndărătul lor, în faţă se deschise altă uşă.

- Ei bine, zise el intrînd, nu m-a înhăţat nimeni, te-ai înşelat...

Lumini prindeau să crească prin unghere. Fata se aşeză pe un fotoliu. Un cilindru transparent marca aproximativ centrul camerei, în el putea să vadă o forfotă blîndă, mici sepii pluteau printre peşti-sfere, nu se atingeau deloc, urcau spre tavan sau coborau în cercuri domoale.

- Îţi place? întrebă Thomas, apoi, fără să mai aştepte răspuns: Într-o zi am să sparg cilindrul, atunci o să curgă toată marea aici. Înţelegi? Vreau să trăiesc printre sepii şi peşti, dincolo de minciuna pereţilor...

Dădu din mînă a renunţare, gheişa adormise.

☆

Katharina este tînără.

Lucru ce nu o împiedică să circule cu metroul. Acum aşteaptă pe un peron murdar, traversat uneori de şobolani, un tren către centrul oraşului. Mănîncă un măr şi azvîrle cotorul pe jos. Un om doarme în dreptul unei guri de canalizare. Acolo aerul este mai cald.

Katharina aude o voce.

Vocea (mai mult o şoaptă): Katharina...

Katharina (se întoarce): La dracu'!

Vede peronul pustiu.

Un om doarme în dreptul unei guri de canalizare.

Katharina: Cine eşti? Unde eşti?

Scoate din poşetă un pachet de ţigări, din pachet o ţigară, încearcă să o aprindă, nu reuşeşte, se enervează.

Katharina (uşoară iritare): Nimic nu-mi iese.

Aruncă ţigara alături de cotorul de măr. Camere de luat vederi se rotesc spre ea, o fixează cîteva momente, apoi, cu un uşor bîzîit, centrul atenţiei lor se mută pe omul adormit. Acesta se întoarce, tresare, dar nu se trezeşte.

Vocea: Katharina, te rog...

Katharina tace.

Vocea: Ar trebui, totuşi, să vorbeşti cu mine, nu să fugi. Te pot găsi oriunde.

Katharina: Era mai bine cînd te visam doar.

Vocea: Visul tău nu a dus la nimic bun. Visai o voce şi ce-i cu asta? N-ai fi înţeles nimic. Te-ai dus la medic şi i-ai spus că visai o voce, iar el nu a fost în stare decît să-ţi explice că e nevoie să-ţi pui în valoare farmecul...

Vocea continuă, dar fără să aibă claritate, din cauza unei rame ce intră în staţie. Uşi se deschid, peronul este inundat de oameni. Katharina se retrage într-un colţ, uşi se închid, rama pleacă însoţită de un zornăit ce se stinge treptat, peronul se goleşte, Katharina priveşte în gol.

Acum vocea se aude suprapusă peste o altă voce, dublată de ecouri, din care cauză puţine cuvinte ajung la urechea Katharinei.

Vocile: Farmecul... este interzis... dublat de raţiune... precum şi consumul de îngheţată... duce la scindarea eului... vă rugăm folosiţi scările din stînga... te îndeamnă spre prăpastie... fumatul în incinta staţiei... este dăunător pentru toate existenţele... la urcare folosiţi toate uşile... e ca şi cum te-ai risipi în nenumărate cioburi... astfel vă veţi economisi timpul... şi tot ce e mai bun în tine va fi gîtuit... vă mulţumim... şi arunci departe o infinită bogăţie...

Katharina: De ce te-ai oprit la mine dacă eşti ceea ce spui că eşti? Îmi închipui că în alte năluciri ai fi obţinut mult mai uşor înţelegere, asta cauţi de altfel, nu-i aşa?

Vocea: Katharina, nu rîde, te rog, încearcă să înţelegi, să mă crezi. de la tine porneşte cercul şi către tine se închide... Aici nu mă cunoşti, ba, mai mult, refuzi să mă cunoşti, te-am rugat să mă cauţi în lumea ta şi singura modalitate să te determin să faci acest lucru este cuvîntul... cum să-ţi explic... între noi se află un zid şi cineva, încă nu ştiu cine anume, a deschis o fereastră, dar fereastra este prea sus, nu ne putem zări, doar îţi pot vorbi, înţelegi? Fac parte din viitorul tău şi în acelaşi timp dintr-o altă existenţă a ta, a noastră. În altă parte ne-am cunoscut deja, ne-am şi iubit, apoi a venit fuga ta, toate acestea s-au întîmplat pentru mine şi ar trebui să ţi se întîmple şi ţie, cîndva... Fuga ta, de aici, de la fuga ta a început totul, m-ai părăsit brusc, de parcă n-ai fi existat niciodată, şi astfel am fost nevoit să intru într-un joc, nu, nu e bine spus joc, într-o cacialma, s-a mizat pe dorinţa mea de a te regăsi, am crezut că sînt liber să te caut oriunde, cînd, de fapt, eu nu sînt decît un zugrav ce acoperă cu var mozaicurile din care sîntem alcătuiţi... Totul trebuie să fie alb. Iar albul nu este decît un cenuşiu curat.

În staţie intră altă ramă, Katharina vrea să urce, străbate şuvoiul de oameni, urcă.

Vocea: Dar tu poţi rupe cercul, mă poţi elibera, e simplu, caută-mă şi avertizează-mă... (din ce în ce mai slab) caută- mă... găseşte-mă... alungă-mă...

Katharina sesizează că ritmul cuvintelor nu este identic cu păcănitul roţilor. Coboară în centru, intră în magazine, în librării, citeşte titluri, ***Săbiile timpului, Cultura orientală în pilde şi proverbe, Pod între dimineţi, A fi sau a nu fi...***

Din cînd în cînd, priveşte ceasul, aşteaptă o oră şi, iată, ora a venit. Degetele îi sînt emoţionate, mai bine zis sînt ambasadoarele emoţiei ce-i cutreieră cugetul. Se opreşte în dreptul CENTRULUI PENTRU EXPLOATAREA SINELUI, apare Thomas, arată obosit, are cearcăne.

Străbat împreună forfota oraşului şi vorbesc.

- Te-am visat, spune Katharina, ceva mai tîrziu. Eram la tine în cameră şi admiram dezordinea în care te lăfăiai. Apoi ţi-am spălat vasele, iar tu nici măcar nu mi-ai mulţumit, ai preferat să mă alungi...

- Numai atît? întreabă el.

Katharina îl priveşte, pare foarte obosit, aproape că se vede cum îi creşte barba. Ghiceşte gînduri nelămurite în spatele ochilor lui, ca şi cum n-ar exista cuvinte să arate ţipătul, surîsul, scîncetul ce zac în el, de-a valma, imposibil de dezlegat, greu de oferit, dar de taină, surîsul, scîncetul şi ţipătul ce zac în el, dar de taină la cumpănă de vremi.

Thomas îi oferă o brăţară de polarium, ea zîmbeşte, metalul se încinge imediat pe mîna ei, ştie şi fără căldura brăţării dorinţele blînde ale lui.

- La mulţi ani, e Anul Nou, ai uitat!

- Am uitat, recunoaşte Katharina şi-l sărută pe gură, se opresc amîndoi în dreptul monumentului de pe strada Ezary. Te-am aşteptat numai pe tine şi altceva nu mi-a mai fost în minte!

Ajung în apartamentul lui Thomas.

- Cine este? întreabă Katharina privind o fotografie, cumva soţia ta? mai zice apoi şi rîde.

Thomas iese din bucătărie cu două pahare.

- Nu e soţia mea, ia loc!

- Este superbă!

- Cîndva mi-a fost soră...

- Dar între timp a fugit.

- Exact, zîmbeşte Thomas, cunoşti povestea destul de bine.

Apoi se ridică, pune muzică, un glas cîntă

despre o dansatoare pe nume Soledad și un dezertor pe nume Juan Arrende.

- Există cineva care vrea să ne despartă, cineva care pretinde că ești tu, dar nu știe nimic sau aproape nimic despre tine, îmi cere să renunț, îmi spune că tu... că eu te voi cunoaște și te voi trăda...

- Ce înseamnă aproape nimic?

Katharina dă din umeri.

- Nu știu ce poate să însemne nimic pentru el... de fapt, tu ce înțelegi prin nimic? Mi-e teamă, mi se cere să te cunosc și să te previn.

- Cine îți cere asta?

- Ți-am spus, TU! Sau poate că acel ***tu*** *e doar un gînd al meu.*

- Atunci, încearcă să mă previi! îi spune el și ochii lui rîd.

Katharinei îi este teamă, nu pentru Thomas, el există, e altceva, mai grav, își închipuie, pierderea propriului eu o pîndește.

Mai tîrziu, spre seară, Katharina pleacă. Se gîndește că e nebună, aude o voce care îi cere, în virtutea cărui drept?, să treacă dincolo de conștiința ei. Se întoarce acasă, pe drum este acostată de un bețiv, acesta îi cere țigări, bani, un surîs.

- Lasă-mă să te privesc, semeni cu o regină ce am cunoscut-o cîndva și din cauza ei am ajuns așa cum mă vezi... Dar să știi că nu-ți port ranchiună. Te poți întoarce oricînd la mine, eu te aștept!

Ajunge acasă, aprinde luminile, se dezbracă.

Vocea: Și mai trebuie să știi ceva esențial, nimeni nu are dreptul să te dorească așa cum te doresc eu aici unde sînt acum.

Katharina: Acolo unde ești atunci.

Vocea: Nu rîde, pentru tine m-am vîndut, numai tu mă poți salva!

Katharina: Vorbim mîine.

Vocea: Mîine este tot azi.

Katharina citește o carte intitulată ***A fi sau a nu fi*** *de un oarecare Hamlet. „Dacă vrei cumva să te arunci în prăpastie ori să guști dintr-o cupă cu otravă, dacă faci unul dintre aceste lucruri sau ceva asemănător, să știi atunci că niciodată umbra ce ți-a fost mereu credincioasă nu te va opri, nu te va scăpa de teama morții ce se apropie și nu mai poate fi oprită, ba mai mult, nu te va urma acolo unde vei ajunge mînat de un gînd netrebnic. În moarte nici măcar umbra nu ți-o poți lua, atunci gestul tău ce poate să însemne dacă nu o imensă nerozie izvorîtă din prea mult bine sau dintr-o rea cunoaștere a adevăratei bucurii de a trăi?! În viață, chiar și atunci cînd te cuprinde disperarea de prea multă singurătate, să știi că cineva te urmează, stă alături de tine, îți vorbește; și totuși cugetul tău plînge. Gîndește-te ce înseamnă să treci dincolo și să lași la vamă umbra... gîndurile tale... atunci vei fi cu adevărat singur, dezbrăcat chiar și de vise."*

Adoarme cu radioul aprins. Spre dimineață, un cîntec despre o dansatoare pe nume Soledad și un dezertor pe nume Juan Arrende. O trezește telefonul, răspunde, apoi se îmbracă în grabă, cheamă un taxi.

- La spitalul doi, cere ea.

Este condusă prin coridoare lungi, ușa unei rezerve se deschide, Katharina intră și începe să plîngă. Thomas, pe un pat alb, își răsucește chipul spre ea.

- Nu plînge, fii ceva mai deșteaptă... Nu s-a întîmplat nimic, după ce ai plecat am vrut să aprind televizorul, mai departe nu știu, cred că a explodat tubul... Nu plînge, totul va fi bine...

Thomas are ochii bandajați, Katharina nu-i poate vedea rînjetul din priviri, în ochii lui sînt acum cioburi.

☆

Gheișa deschise ochii. Un fluture îi bătea obrajii.

- Știu, știu, zise ea privind în jur. Uneori pot afla chipurile faptelor înaintea ta. Asta se cheamă intuiție.

Sepiile din cilindru se strînseseră înspre partea ei și o fixau cu ochi mărunți, dinspre ele venea o curiozitate blîndă, aproape că putea simți freamăt de uimire copilărească în tresăririle prin care se deplasau în sus și în jos.

Thomas lipsea. Se ridică și trecu în spatele cilindrului, urmărită tot timpul de privirile sepiilor, apoi fluturele zbură de la urechea ei și se opri pe suprafața imaginii din ape, stîrnind agitație printre făpturile de dincolo. Singuri peștii-sfere, aidoma unor bile întîmplătoare, ricoșau în toate direcțiile, mimînd neprevăzutul.

O arcadă înaltă deschidea orizontul unei alte încăperi. Pătrunse dincolo însoțită de fluture, zborul acestuia speria aerul pe înălțimi bruște. Dispărea pentru frînturi de timp, gheișa știa, fuga lui prin plasele timpului o încînta, adesea venea, se lipea de obrazul ei și-i povestea gîfîind ce se ascunde între zimții trecutului sau ai viitorului.

„Timpul, rîsese ea prima dată cînd fluturele i se lipise de ureche, jalnic trebuie să-ți arate ție... și groaznic trebuie să te simți tu, deasupra lui, întocmai ca un pește smuls din apa rîului de un pescar dibaci." Apoi nu a mai rîs. S-a obișnuit cu făptura lui.

Dincolo de arcadă, o lumină cădea pe chipul lui Thomas, nu dormea, privea fix un totem, semăna a totem străvechi, o împletitură de forme, aripi ce tresăreau, tentacule cu ventuze îmbinîndu-se în noduri, ochi palpitînd și privind spre nicăieri. El îi făcu semn să se așeze, să tacă, să privească.

Prin ochii ei pătrundeau gînduri, mai mult, imagini, erau ca un fel de culori obraznice lăcrimînd ochii, culori cărora ea reușea să le dea nume, în zbîrnîitul fotonilor, printre energiile lor, gheișa prindea înțelesul chipurilor sau al cuvintelor.

Era în cameră respirația Katharinei și a unui Thomas, dar altfel, cumva nevii și trăind totuși pentru închipuirea lor și prin închipuirea lor. Fluturele se smuci într-un scîncet.

„Ai să-l omori", gîndi ea, fascinată de beția de dincolo și nu îi părea rău.

Era o voce, vocea din spatele Katharinei, un chip, o nălucă, chipul Katharinei; era Thomas, o marionetă legată prin fire subțiri și tăioase de sufletul Katharinei. Și, dintr-o dată, un sunet se prelinse pe pereții încăperii, o lumină albă țîșni dinspre totem și îi înțepă ochii.

Ar fi vrut să strige, era speriată.

- Stai cuminte, îi spuse Thomas, s-a terminat!

- Deci ea este năluca ta?

- Îți place?

- Acum înțeleg, grăi mai tîrziu gheișa, gonindu-și fluturele: Du-te, du-te, ești obosit!, apoi adăugă spre Thomas: Monstrul acesta îți oferă iluziile, mă întreb ce-i dai în schimb...

- Nu e un monstru, cîndva era un fel de mașină, un soi de larvă, acum trăiește prin mine, se metamorfozează prin gîndurile mele, l-am primit mai de mult, un dar de la cei ce m-au trimis să-mi cutreier existețele.

- Da, știu, e pragul lumii de unde vii.

Thomas se răsuci spre ea:

- Nu, e pragul lumii ce o caut, mai bine zis, pe care o căutam. Nu există, am jucat o cacialma și am pierdut. Mi-au spus acasă: „Ești trădat... desigur, nu este simplu, dar te putem ajuta, o dorești pe Katharina, nu-i așa? Îți dăm șansa să găsești o existență a ta în care lîngă tine să fie Katharina, iar tu, în schimb, ne dai trăirile tale. Uneori nu vei izbîndi, gîndește-te însă că în alte existențe vei fi mai împlinit".

Gheișa se trase înapoi.

- Nu pleca, ascultă-mă pînă la capăt, unde ți-e fluturele, nu-l văd... oare pe el nu-l interesează? Jocul lor era simplu... M-au îndopat cu gîndul că cineva, Katharina pe nume, a trăit lîngă mine, au așteptat pînă mi-am pierdut puterea de a discerne visul de realitate și m-au silit să cred în dezertarea ei. A trebuit apoi să mă vînd lor, oferindu-le tot ceea ce aș fi putut fi, iar ei nedîndu-mi în schimb nimic. Mi-au zis: „Într-unul din drumurile tale se află Katharina, acolo vei putea rămîne". Superba mea prostie le-a crezut cuvintele. Păcat! Șansa alegerii e infinită, am fost tras pe sfoară...

- Ei sînt cei ce te pîndeau. Credeam că vor să te ia cu ei, fluturele meu s-a înșelat.

Gheișa privi totemul, ochi bulbucați palpitau holbîndu-se spre nicăieri.

- Katharina nu există, mi-am dat seama tîrziu, iar tu, fluturele tău mi-a confirmat asta... Sînt totuși muritor, nu voi avea timp să-mi colind toate existențele, e ca si cum Katharina nu ar fi existat și nu va exista niciodată, nicăieri.

- Niciodată, nicăieri, nu crezi că sînt cuvinte fără acoperire pentru cineva în stare să-și colinde toate viețile?

- Nu vrei să înțelegi? Sînt muritor, iar șansa alegerii este infinită... Acum e rîndul meu să-i înșel, făptura ce o vezi și de care ți-e teamă și care cîndva a fost un soi de nimfă m-a învățat cum să mă rup de ei.

- Rămîi cu mine?

Thomas zîmbi:

- Cu tine? Ce aș putea să-ți ofer eu? Sînt deja un infirm, ai fi în stare să mă veghezi tot restul vieții? Ai plînge și ți-ai mușca pumnii de necaz... Rămîn doar cu mine.

Gheișa trecu dincolo, îmbrățișă cilindrul și sepiile veniră spre chipul ei.

- Aș putea eu să-ți ofer marea cu făpturile ei fără să spargi nimic în jurul tău, șopti ea.

Știa că nu poate să facă asta. Era tristă și se simțea ca o umbră privindu-și stăpînul pe cale de a stinge lumina.

Și Thomas stinse lumina.

☆

Katharina cumpără flori, la un taxi și se oprește în fața spitalului.

- Nu înțeleg, îi spune asistenta din spatele ghișeului, nu s-a internat nimeni cu numele acesta la noi.

Mai tîrziu, Katharina aruncă florile. Colindă orașul, nicăieri nu găsește o voce care să-i spună cît de mult este dorită. Crede că își pierde sinele și teama ei se întinde în lungul tuturor străzilor, îi aleargă în față și-i vine din spate însoțită de zgomot de mașini, însoțită de lumini albe, de neon, își ghicește nebunia în glasurile trecătorilor anonimi. Și toate acestea dor.

Ajunge în dreptul apartamentului lui Thomas.

urcă plină de neîncredere scările, bate la uşa lui. De dincolo, simte cum tăcerea se strînmbă la ea; coboară plină de speranţă scările, îşi dă seama că speranţa îi este de fapt dorinţa ca de undeva să apară, brusc, Thomas, să-i spună că totul a fost o glumă. Speranţa ei este mai rea decît un vis, atunci cînd trăieşti un vis îl crezi. chiar dacă mai tîrziu descoperi, în spatele visului, realitatea, pe cînd dorinţa ei nu poate fi crezută nici măcar de ea. Şi toate acestea dor.

Se opreşte în faţa CENTRULUI PENTRU EXPLORAREA SINELUI, apoi, fără şovăială, intră. Vrea ca mersul ei să fie trufaş, nu reuşeşte, lacrimi de-abia i se opresc sub pleoape.

- Thomas? întreabă cineva mai tîrziu. Nu cunosc, vă rog să aşteptaţi!

Katharina aşteaptă, nu are speranţă pentru Thomas, ea stă îngîndurată şi crede că este nebună. Aşteaptă îndelung pe un fotoliu lîngă o măsuţă, pe măsuţă o revistă, prinde revista şi o răsfoieşte, poveşti fără sens îi trec pe sub priviri.

Katharina citeşte şi simte cum o fierbinţeală îi cuprinde cugetul, cineva scrisese despre un om pe nume Thomas care şi-a închipuit că poate stăpîni timpul trăindu-şi toate existenţele. Şi Katharina se vrea, se doreşte cuvînt în povestea despre Thomas, apoi se doreşte să fie o literă, un semn între celelalte semne, surîde la acest gînd.

Apoi este chemată într-un birou, este invitată să ia loc, se aşază, încă mai zîmbeşte.

- Povesteşte-mi tot, Katharina! îi cere cel ce o chemase.

Şi Katharina povesteşte despre Thomas, celălalt nu o crede nebună, o ascultă politicos şi atent, Katharina nu povesteşte nimic despre vocea din visele ei.

- Unde este el? întreabă ea şi acestea sînt ultimele cuvinte pe care le simte că îi aparţin, mai departe ghiceşte un joc ce i se oferă.

Se crede înşelată de realitate şi poate că este, altfel ce joc poate fi acela în care un om pe nume Thomas o aşteaptă într-o lume din afara timpului? Şi toate acestea dor.

- Prin ochii tăi, Katharina, putem ajunge oriunde doreşti, i se spune, chiar şi acolo unde crezi că Thomas s-a ascuns şi te aşteaptă!

Dar Katharina ştie că Thomas nu s-a ascuns nicăieri, el nu a existat decît în închipuirea ei, de aceea şi toată această vîltoare căreia i se lasă în voie. Şi cel din faţa ei se lasă stăpînit de acelaşi şuvoi, doreşte să o ajute oferindu-i un joc despre Thomas.

I se întind nişte hîrtii pe care ea aşterne numele lui, numele lui fiind adresa unde se va ascunde de restul lumii ce n-ar putea-o recunoaşte.

Katharina zîmbeşte, se lasă condusă prin coridoare cărora nu li se văd capetele, coboară scări şi iarăşi străbate coridoare nesfirşite. Se lasă în voia celor ce o conduc, se lasă dezbrăcată şi se întinde pe un pat cenuşiu. La picioarele patului zace o împletitură de forme, aripi tresărind, tentacule cu ventuze îmbinîndu-se în noduri mari, ochi palpitînd şi privind spre nicăieri.

Simte atingere pe obraji, este singură în cameră, doar făptura sau maşina fără nume îi dezmiardă chipul.

- Thomas, şopteşte.

Pe mîna ei, brăţara de polarium se încinge în zvîcnete scurte, Katharina se trezeşte brusc, îşi dă seama că ceva nu este tocmai în ordine, un amănunt, un fir de nisip printre angrenajele unei maşini de tocat. Brăţara, brăţara primită în dar este confirmarea faptului că nu abisul din sufletul ei a împins-o pe patul cenuşiu, ci altceva; mai simte o ameninţare sumbră în clipa cînd un tentacul îi trece peste buze într-o mîngîiere uşoară.

Şi atunci, cu furie, îşi încleştează dinţii în braţul de consistenţa aluatului, aude un ţipăt depărtat, iar luminile din jurul ei încep să moară, aripi se zbat şi ochii bulbucaţi se răsucesc într-un efort inutil de a se elibera din strînsoarea orbitelor.

Un fluture îi bate pleoapele, un fluture ca o părere, apoi îşi vede chipul oglindit cu bunăvoinţă de aerul din faţa ei, nu este numai aer, priveşte printr-un cerc de piatră către străfundurile pămîntului, dar privirile îi sînt întoarse de propriul ei chip, într-o unduire moale.

„E apă", hotărăşte ea şi îşi înalţă fruntea spre lumina ce îi bate creştetul.

„E dimineaţă", hotărăşte ea din nou, şi este dimineaţă, în preajmă se întind alei străjuite de arbori pitici, păsări ţîşnesc dintre frunze.

„Sînt păsări cîntătoare", hotărăşte şi se ridică în picioare, porneşte pe aleea de lîngă ea către un zvon de apă curgătoare. Un rîu printr-un parc neîngrijit, poate chiar părăsit. Vede printre copaci un pod arcuindu-se peste rîu, iar la capătul podului un om ghemuit lîngă un buchet uriaş de flori.

„E Thomas", hotărăşte Katharina, şi Thomas orbul îi aude paşii, alege o floare şi i-o oferă.

Şi gestul lui o doare.

Iată aşadar podul de pe care aş putea să admir priveliştea, valea unui rîu printr-un parc vag sălbatic. Îmi este puţin greaţă, ca după un chef prelungit, şi ceafa mi-o simt puţin înţepenită. La capătul podului, Katharina pare nehotărîtă, ca şi cum ar sta în cumpănă, să plece ori nu. Mă apropii uşor, nu vreau s-o sperii, s-ar putea speria şi mi-ar părea rău, nu cred că merită aşa ceva din partea mea.

Priveşte peste pod, aş zice că îmi întoarce spatele, acum paşii mei se aud, dar ea nu catadicseşte să afle cine se apropie.

- Katharina, o chem.

Se răsuceşte spre mine, privirea îi trece razant peste chipul meu.

- Dumnezeule, Thomas..., îmi răspunde.

Mă aşteptam să zîmbească, dar ochii ei sînt goi, ca şi cum s-ar fi întors dintr-o nesfîrşită noapte, cu pecetea întunericului încrustată sub pleoape.

Îi strîng degetele, poate doreşte să mă îmbrăţişeze, nu face nici un gest.

- Trezeşte-te! îi spun. Trezeşte-te, am venit să te iau acasă!

Îşi duce mîna la ochi, apoi îşi lipeşte palma de faţa mea.

- Thomas, eşti Thomas, nu-i aşa? Atunci, eu, de ce nu te văd? întreabă şi glasul i-l simt gata să se frîngă.

- Ai fost bolnavă... Te-ai rătăcit; acum totul va fi bine, am să te duc înapoi acasă, ai să vezi...

Îmi face semn să tac. E aproape mînioasă.

- Fii serios, din tot peisajul numai pe tine nu te văd! Ar trebui să-mi închipui că-mi rătăcesc cugetul, dar ştiu, simt, nu este aşa, ba mai mult, sînt foarte lucidă şi sînt în stare să ghicesc în spatele tuturor acestor fapte ce s-au petrecut în jurul meu un fel de joc de un soi ciudat, monstruos chiar... Încă nu ştiu cine rîde de noi, de mine şi de Thomas... Tu nu eşti el, tu eşti un glas, doar un glas ce m-ai urmărit dincolo şi te-ai străduit să mă faci să cred că mi-am pierdut minţile, ca să mă pot vinde celor ce...

- Celor care ce, Katharina?

Dă din umeri.

- Poate am să aflu. Brăţara de la Thomas m-a ajutat să mă trezesc, datorită ei ştiu că nu sînt nebună, aşa cum am crezut pe cînd îl căutam într-o lume în care cineva nu mai dorea să existăm împreună... E un joc? Nu poţi să-mi răspunzi? Am să învăţ regulile acestui joc, aşa trebuie, apoi am să-l cîştig. Aşa să ştii, oricine ai fi... Acum pleacă!

Încet, îi ridic mîna în dreptul ochilor, ar trebui să vadă că nu poartă nici o brăţară, îşi dă seama la ce mă gîndesc şi îşi plimbă degetele peste încheietură.

- De ce eşti rea, Katharina?

- Iartă-mă, zîmbeşte ea, tristă, nu mai cred în nimic, în nici o voce, poate tu eşti într-adevăr un Thomas, dar nu acel Thomas pe care îl caut eu!

Se întoarce şi trece peste pod, are mersul drept, în el se ghiceşte o trufie ce a fost cîndva, aşa mă gîndesc în timp ce silueta ei se pierde printre arbuştii de pe partea cealaltă.

Cumva mă încearcă gustul renunţării, parcul, aleile suspendate, stăruinţa Katharinei de a nu mă vedea şi fuga ei de mine, toate acestea sînt suficiente să mă determine să renunţ. Am creat, m-am străduit să creez din propriile mele gînduri o lume în care să scap de tot ceea ce credeam că este rău şi n-am reuşit decît să născocesc o dimineaţă amestecată ce am mai trăit-o cîndva, tot haosul a dospit neştiut în mine, iar acum, după ce l-am eliberat, îşi bate joc de disperarea mea trimiţînd să-mi întîmpine paşii spre pod un chip aproape orb.

Katharina nu există, nu va exista niciodată pentru mine, cel de aici şi de acum, de aceea poate nu mă vede şi, totuşi, căutarea ei spre mine se îndreaptă, căutarea ei de fiinţă- nefiinţă.

Fac drum întors, un piedestal cu piramide minuscule mă aşteaptă, se lasă stins şi feţele cristalelor se colorează. Iluzia dispare, parcul se sfîşie, aleile sînt înghiţite de negură, un cîmp nesfîrşit, nici măcar orizont nu are, înghite depărtările. Mă îndrept spre casă, un turn uriaş ce zgîrie cerul. Pustiul de fiinţe este în preajmă, mi-aş dori oameni în jur, aş dori-o pe Katharina şi, mă gîndesc, încă sînt intoxicat de existenţa ei ce pentru mine nu înseamnă, nu va însemna nimic.

Sînt din ce în ce mai convins că izolarea mea în singurătate nu i-a deranjat deloc pe cei ce m-au împins aici, oriunde m-aş ascunde, prin orice vis sau nălucire, ei îmi vor cunoaşte trăirile.

Atunci nu-mi rămîne de făcut decît un singur lucru, să renunţ de tot la mine, să trec într-un dincolo adevărat, în acel dincolo în care ei nu mă pot afla nicicum. Totul ar fi simplu dacă nu ar exista un gînd îndărătnic, este atît de frumos să trăiesc...

Şi mă întreb. Să trăiesc înseamnă să mă mişc printre plăsmuirile ce zac în mine, printre lumile posibile în care aş putea fi sau, pur şi simplu, să trăiesc înseamnă să o aştept pe Katharina în fiecare dimineaţă deşi, voi şti, ea nu va veni niciodată?

La capătul patului pe care m-am întins, o larvă, un amestec de aripi, ochi şi tentacule, îmi veghează somnul.

- Ajută-mă să ajung acasă! îi cer.

Şi mă gîndesc cum va fi dincolo, cum voi cîştiga curajul să trec dincolo.

Cum aş putea să am curajul înfrîngerii?

☆

Peste oraş se chinuie o dimineaţă amestecată. Thomas se trezeşte, azvîrle pătura albă şi se îndreaptă spre fereastră. Priveşte înnegurat panorama oraşului, e multă forfotă în aer, sînt zgomote diverse, clinchete metalice, ţiuit de aburi, scîrţîit de roţi, toate vin de-a valma peste faţa lui trasă.

Se spală nepăsător, împroaşcă multă apă peste oglindă, pînă cînd nu mai vede nimic, ceva se zbate în el, se piaptănă, se îmbracă, îşi aprinde o ţigară pe care o stinge imediat de un perete. Caută prin sertare, pare mînat de furia distrugerii, sparge un pahar înalt, aproape ascuţit, găseşte ce caută şi se linişteşte cît de cît.

Calcă, în agitaţia lui, o carte deschisă cu copertele în sus pe covor. **Săbiile timpului.** *Iese în stradă, opreşte un taxi şi mormăie o adresă. Din goana maşinii vede oraşul, de jos arată altfel, mai*

murdar, plin de oameni zbîrciţi şi iuţi, grăbindu-se prin unghere obscure către ţeluri asemenea.

- Mai repede! cere Thomas şi maşina aleargă pe străzi drepte, cauciucurile plîng atunci cînd depăşesc alte maşini, Thomas are impresia că întreg oraşul aleargă o dată cu el către acelaşi punct, mai repede, cere, şoferul nici nu întoarce capul să-şi vadă clientul, accelerează pe trasee rectilinii şi, cu cît viteza este mai mare, se simte mai bine.

Maşina se opreşte în dreptul unei clădiri înalte. O firmă anunţă: „CENTRUL TERITORIAL AL EXISTENŢEI"; pe uşa de sticlă un afiş: „ANGAJĂM VOLUNTARI". Thomas străbate un coridor murdar şi dă buzna într-un birou.

- Bună ziua, îi spune un funcţionar surprins de apariţia neaşteptată.

- Gura! se răsteşte Thomas, apoi văzînd că celălalt dă să se ridice: Lipeşte-ţi dosul de scaun şi-ţi va fi bine pe acest pămînt!

Acum glasul lui devine o aşchie de sticlă:

- Unde-i şeful tău?

- În ce problemă, domnule? e întrebat.

- Sînt convins că nu ţii să afli.

O uşă se deschise în dreapta biroului.

- E-n ordine, Thomas, se poate şi fără scandal!

Un bărbat înalt, îngrijit îmbrăcat, îl pofteşte în altă încăpere. E invitat să ia loc.

- Nu te grăbi! i se spune. Aşadar, ai fost părăsit... Povesteşte-mi...

- Nu sînt pus pe harţă, zice Thomas. Vreau contractul.

- Contractul? Ce contract?

- Omule, nu fi nerod! şi Thomas scoate o jucărie mică- mititică, cu reflexe supărătoare.

Celălalt zîmbeşte.

- Ne jucăm de-a băieţii furioşi?

- Ne jucăm de-a băieţii deştepţi... Contractul!

- Aşa deci, contractul... Te-ai plictisit? Atunci trage, împuşcă-mă, poate te linişteşti!

Thomas simte greaţa urcîndu-i în gît, mîna îi cade moale de-a lungul trupului, arma alunecă pe podea, ochii încep să-i lăcrimeze şi un tremur uşor îi prinde fiinţa.

- Nu te enerva, avem tot timpul... Povesteşte-mi!

Şi Thomas povesteşte poticnit, Katharina, spune el, contractul este o înşelăciune, vrea să fie lăsat în pace, se simte slab, privirea celuilalt îl ţintuieşte de scaun şi îl goleşte de gînduri, cuvintele îi vin greu, de parcă nu le-ar rosti aici, ci undeva, departe, cam pe la marginea lumii...

- Haide, vino! îi spune omul înalt.

Amîndoi ies pe coridor, apoi coboară scări şi străbat un alt coridor, lung, aproape nesfîrşit. Uşi pe ambele părţi, pe uşi etichete mari cu nume scrise pe ele, e şi numele lui pe o uşă, acolo se opresc, în dreptul numelui lui, deschid acea uşă şi lumina se aprinde singură. Un pat cenuşiu, cam pe la mijlocul camerei, străjuit de un amestec de forme, aripi, tentacule şi ochi.

- Contractul tău, Thomas.

- Contractul meu...?! bolboroseşte el.

- Mai vrei să-l iei cu tine? E prea mare, e prea puternic, vezi cît a crescut? Şi asta datorită ţie... Acum e parte din tine, nu ai cum să-l alungi şi la ce ţi-ar folosi?

- O nimfă..., şopteşte Thomas.

- O nimfă? De ce nu? Spune-i cum vrei, poate fi orice, se poate metamorfoza în orice, încă nu ştim şi nici nu vrem să ştim în ce şi mai ales cînd. Pe noi nu ne interesează decît să le meargă bine, este şi gîndul tău la fel, nu-i aşa? Nu trebuie să te gîndeşti la rest, cînd le vine sorocul sînt luate de aici... Ceva din fiinţa ta a trecut în cugetul ei... alergi spre viitor prin toate existenţele, ce-ţi poţi dori mai mult?

Privirile lui Thomas se aprind, verzi.

- O nimfă? De unde?

- Ce importanţă are? Ţi-am spus, nu ştim, vine dintr-un viitor depărtat, poate fi o nimfă a timpului sau poate aşa vom fi noi la capătul vremilor...

- Un viitor ce îşi însămînţează trecutul, iar noi sîntem un fel de humus din care creşte, avînd grijă să nu-şi tulbure Istoria din care se trage... Este prea mult!

Omul înalt se trage înapoi.

- Termină cu prostiile, Thomas!

Chipul lui Thomas se boţeşte.

- Un humus..., murmură el, în timp ce mîinile i se închid fulgerător peste beregata celuilalt.

Se rostogolesc amîndoi lîngă ghemul de tentacule, ochi bulbucaţi se răsucesc să vadă, aripi freamătă.

- Bănuiam mai de mult, spune Thomas, ridicîndu-se de jos.

Împinge trupul funcţionarului într-o parte şi îl priveşte cu infinită detaşare.

- Dormi, dormi... şi încearcă să-ţi cunoşti trăirile! Iar tu, o nimfă, un grăunte de timp înfundat în mîlul trecutului să germineze... Ce floare ciudată va răsări din tine?

Cu grijă, aproape cu duioşie fixează tentaculele pe fruntea celuilalt. Un spasm străbate încîlceala de forme, ochii holbaţi palpită şi un frig trece prin încăpere, apoi luminile încep să moară, un fluture ca o părere îi bate pleoapele şi un ţipăt îndepărtat se aude, cineva îl îmbrînceşte, strada e aglomerată, ce te opreşti din drum, boule?, aude un glas în ceafă, ochii îi lăcrimează din cauza soarelui nesfîrşit si din cauza maşinilor ce otrăvesc aerul.

Porneşte în josul străzii Ezary, către podul de la capătul ei.

- Salut, Katharina, spune el mai tîrziu, te-am visat, se făcea că eram amîndoi în două dimineţi, fiecare într-o dimineaţă, şi nu ne puteam ajunge, nu ne puteam atinge...

Katharina rîse.

- Iar ai întîrziat, iar te iert, mincinosule, nu m-ai visat niciodată!

Şi trec amîndoi podul de la capătul străzii Ezary, urmăriţi de privirile suspicioase ale pescăruşilor.

walter john williams

PANZERBOY

O chitară din oţel cîntă undeva în fundul minţii lui Cowboy, pe cînd aşteaptă în vara caldă din estul lui Colorado.

— Faţă de legi am un numit respect, rosteşte el. Faţă de mercenari n-am absolut nimic.

Arkadii Mihailovici Dragunov îl fixează pentru o jumătate de secundă. Ochii îi sînt mijiţi înaintea soarelui. Albul ochilor pare fildeş gălbui de Fabergé, iar irisurile sînt oţel vechi, brunat precum al săbiilor. Apoi, încuviinţează. Este răspunsul pe care-l doreşte.

Nemulţumirea creşte în Cowboy ca o dună mişcătoare de nisip roşu. Nu-i place bărbatul acesta şi nu-i împărtăşeşte învrăjbirile ciudate, suspicioase, complicate. Aţîţarea îi furnică prin braţe, prin minte, prin cristalul din craniu. Missouri... Însă Arkadii este indiferent la grandoarea celor ce se vor petrece; doreşte numai să-l regleze pe Cowboy după propria lui imagine, să-i reamintească lui Cowboy că Arkadii nu este numai un şef, ci şeful cel mare, iar Cowboy îi datorează nu numai credinţă, ci şi servitute. Un joc pe care Cowboy, înşelîndu-l pe Arkadii, nu-l va juca.

— Aşa-i, ce mama dracului, spune Arkadii. Ştim că-şi oferă serviciile în Iowa şi Arkansas. Nu vrem aşa ceva.

— Dacă mă vor găsi, voi face tot ce pot, continuă Cowboy, ştiind că în asemenea afaceri este necesar să vorbeşti eliptic. Dar mai întîi trebuie să mă găsească. Iar planul meu ar trebui să-mi ofere o şansă reală de libertate.

Arkadii poartă o cămaşă din mătase violacee, deschisă la gît, cu mîneci evazate, atît de lungi încît par să se tîrască prin praf, o eşarfă georgiană, brodată, înfăşurată de două ori în jurul pieptului şi cizme strîmte peste pantalonii negri, mulaţi pe picior şi tigheliţi. Din loc în loc, părul bărbatului e zbîrlit şi emite descărcări statice, de fiecare dată în alte culori. Ultima modă din buticurile havaneze ale Zonei Libere Florida. Cyro max, spune el mîndru; Cowboy ştie că Arkadii n-ar putea fi cyro max nici dacă ar încerca toată viaţa; nu-i genul lui. În modă, el este un emul, nu un lider. Aici îi impresionează doar pe ţărănoi şi pe lutoşii lui.

Rusul este un bărbat mătăhălos, cu gesturi repezite, căruia îi place să atingă şi să strîngă în braţe oamenii cu care discută; are însă inima precum hardware-ul superconductor, şi ochii la fel, şi ar fi o prostie să-l considere prieten. Terţiarii n-au loc de prieteni.

Arkadii striveşte filtrul din carton al unei ţigări ruseşti şi aprinde un chibrit. Părul i se zbîrleşte şi devine portocaliu strălucitor. Imită flacăra chibritului, se gîndeşte Cowboy, iar chitara din oţel continuă să-şi trimită notele în mintea lui...

Coţcarul, managerul lui Cowboy, apare dinspre panzerul care este încărcat pentru drum.

— Vezi mai bine dacă-i echilibrat, zice Coţcarul.

Cowboy încuviinţează.

însă Cowboy nu-i cunoaşte pe toţi din organizaţia terţiarului şi ştie că unii dintre ei ar putea fi cumpăraţi de lotri. Cel mai bine este să mergi prin locurile pe care le cunoşti tu.

Panzerul se leagănă uşor şi Cowboy aude sunetul paşilor pe blindajul Chobham 7. Ridică ochii şi, prin chepeng, vede silueta Coţcarului.

— Plecarea, Cowboy, rosteşte bărbatul şi scuipă tutunul în lateral.

— Gata, încuviinţează Cowboy.

Se decuplează şi se ridică. Pupilele lui Kikuyu se contractă, ajungînd cît nişte gămălii de ac atunci cînd scoate capul pe chepeng şi priveşte spre vest, în direcţia Stîncoşilor întunecaţi ca vinul, despre care ştie că se află undeva sub linia orizontului. Simte iarăşi cuprinzîndu-i inima moleşeala aceea ciudată, o nemulţumire faţă de felul cum sînt toate.

— La dracu', zice el. Înjurătura e parcă nostalgică.

— Mda, face Coţcarul.

La un metru şi nouăzeci şi doi, Cowboy este înalt, dar cu puţini ani în urmă avea cîţiva kilometri înălţime, era jocheu de atmosferă, întinzîndu-şi eleroanele de la o coastă la cealaltă. Distribuia poşta; poşta fiind un eufemism pentru orice ar fi livrat. Astăzi, apărările aeriene ale Vestului Mijlociu sînt prea puternice ca să fie înfruntate, dar poşta continuă să fie distribuită, cu panzerul. Noul sistem are senzaţiile lui, dar Cowboy prefera vehiculele zburătoare. Dacă ar fi fost după el, n-ar fi părăsit niciodată cerurile.

Acum are douăzeci şi cinci de ani şi este bătrîn pentru meseria asta. Nervii îi sînt superbobinaţi la maximum, şi are ochi Kikuyu de pe cînd era pilot. Dispreţuieşte căştile, şi capul său poartă cinci mufe ceramice, fiecare ornată cu sîrmă de argint şi cipuri turcoaz, pentru conectarea direct pe creier a perifericelor, oferindu-i milisecunde atunci cînd este necesar. Cei mai mulţi indivizi cu echipament asemănător îşi lasă părul lung, ca să acopere mufele; se tem să nu fie numiţi „butonaţi", sau şi mai rău, însă Cowboy refuză obiceiul acesta; părul lui blond este tuns perie, şi aici, în vest, unde oamenii cam ştiu ce înseamnă asemenea lucruri, mufele vizibile sînt privite cu veneraţie.

Lui Cowboy îi place să fie faimos, îi plac lingourile de aur şi taloanele, drogurile şi femeile... sînt plăcute, totuşi nu reprezintă decît modalităţi ale consemnării succesului. În momentul de faţă, el conduce atît de autoritar restul plutonului, încît se pare că va fi de-a pururi în frunte sau cel puţin pînă va face prima lui greşeală.

Priveşte orizontul cu ochii săi artificiali, întrebîndu-se dacă va exista vreodată o pereche de ochi atît de buni încît să descopere sursa propriei lui nemulţumiri.

— Mai bine zburam, zice el.

— Mda. Coţcarul pare gînditor: o să vină şi ziua aia, Cowboy. Aşteptăm ca tehnologia să se învîrtă iarăşi de partea noastră.

Cowboy îl poate zări pe Arkadii lîngă Packardul lui blindat, transpirînd la umbra unui

— Ne vedem mai tîrziu, Arkadii.

Părul rusului se colorează în verde.

— Mi-am dat seama că-ţi pierdeai răbdarea, zice Coţcarul după ce ies din raza auditivă a lui Arkadii. Încearcă să nu te dai mare, da?

— E greu să nu fiu, răspunde Cowboy. Mai ales cînd Arkadii e de faţă.

Coţcarul îl priveşte dezaprobator.

— Cred că şi-a dat cu unt pe fund ca să intre în pantalonii ăia, adaugă Cowboy.

Poate zări liniile din jurul ochilor Coţcarului încreţindu-se cînd bărbatul încearcă să-şi ascundă surîsul.

Coţcarul este un tip în vîrstă, cu fruntea lată şi părul negru, uşor grizonat; este atît de suplu încît poate comanda trei deserturi la rînd fără teama că-şi corodează arterele. Cowboy îl place... şi se încrede în el, cel puţin pînă la un punct: să-i dea Coţcarul parolele de acces la caseta lui. Poate că e naiv, dar nu-i fraier.

Cowboy asistă la încărcarea ultimelor mărfuri, se asigură că panzerul este echilibrat, că totul e pregătit pentru cursa prin ceea ce Coţcarul numeşte Drumul Iadului. Cînd îl apucă, Coţcarul are un stil poetic.

— Ce duc? întreabă Cowboy. Zîmbeşte, întrebîndu-se dacă Coţcarul îi poate ghici gîndurile dinapoia ochilor săi artificiali. Suspiciunile, nemulţumirile... Să ştiu din punct de vedere legal, adaugă el.

Coţcarul taie, preocupat, o bucată de tutun.

— Cloramfenildorfin, răspunde în cele din urmă. Pe Coasta de Est o să fie criză... Spitalele o să plătească-n draci. Cel puţin aşa se zvoneşte. Rînjeşte: datorită ţie, vor scăpa nenumăraţi oameni.

— E plăcut să fii legal, comentează Cowboy. E o schimbare.

Priveşte panzerul, numai blindaje unghiulare şi culee, urît şi lipsit de graţie prin comparaţie cu o aripă delta. Este proprietatea lui, dar nu i-a dat un nume, şi nici nu ţine la el. Un panzer nu este decît o maşină, nu un mod de viaţă.

Se urcă pe panzer şi se instalează în compartimentul frontal. Îşi pune un plunjer în tîmpla dreaptă, şi brusc vederea i se lărgeşte de parcă ar avea alţi doi ochi în ceafă şi un al treilea în creştetul capului. Cere hărţile stocate în calculator şi displayurile încep să-i pulseze precum nişte stroboscoape în craniu. Capul lui a devenit un cub ROM. În interiorul lui vede cisterne cu combustibil, plasate de-a lungul Drumului, gata să intre în mişcare atunci cînd trebuie să facă plinul; acolo este traseul plănuit, cu devierile şi rutele în caz de pericol marcate cu dungi colorate; acolo sînt depouri vechi şi văiugi adînci, precum şi alte ascunzători, pătînd displayurile aidoma unei acnee, toate marcate de cercetaşii lui Arkadii.

Cowboy pescuieşte din buzunarul jachetei un data-cub cu cristale lichide şi-i dă drumul în fantă; displayul pîlpîie cu alte serii de punctuleţe. Propriile lui ascunzători, cele pe care preferă să le folosească, cele pe care le actualizează prin incursiuni personale de recunoaştere. Ştie că Arkadii doreşte ca să reuşească;

arbore de bumbac și, deodată, nemulțumirea sa capătă un nume.

— Cloramfenildorfin, rostește el. De unde l-a obținut Arkadii?

— Nu sîntem plătiți ca să ne intereseze asemenea lucruri, răspune Coțcarul.

— Deturnări... laboratoare secrete... Mituirea unor complexe. Asta-i varianta oficială. Dar în cantități așa de mari? Glasul lui Cowboy devine gînditor și bărbatul privește peste peticul de cer senin dintre el și terțiar. Crezi că-i adevărat? continuă el. Că Orbitalii îi manevrează pe terțiari, așa cum fac cu toate?

Coțcarul se uită nervos către Arkadii și înalță din umeri.

— Nu merită să faci speculațiile astea cu glas tare.

— Vreau doar să știu pentru cine lucrez, spune Cowboy. Dacă mișcarea clandestină e manevrată de ăia de sus, atunci înseamnă că noi lucrăm pentru cei împotriva cărora luptăm, **que no?**

Coțcarul îl privește șiret.

— Eu nu-mi dădeam seama că ne luptăm cu cineva, Cowboy.

— Știi la ce mă refer.

Dacă terțiarii și panzerboyii participă la o regrupare a finanțelor în folosul blocurilor Orbitale, atunci visul de-a fi ultimii americani liberi pe ultimul drum liber este o iluzie romantică, prostească. Și în această eventualitate ce este Cowboy? O paiață, o marionetă. Sau, și mai rău, o unealtă...

— Cowboy, îi zîmbește obosit Coțcarul, eu zic mai bine să te concentrezi asupra lotrilor. Ești cel mai bun panzerboy de pe planetă. Fă ceea ce te pricepi.

Cowboy se străduiește să rînjească și-i face semnul ăla cu degetul, apoi închide chepengul. Se dezbracă și-și lipește electrozii pe brațe și picioare, după aceea trage sîrmele de la electrozi pînă la brățările de pe încheieturile mîinilor și glezne. Atașează un cateter, apoi îmbracă costumul-g, se așază în scaunul de accelerare, cuplează cablurile la brățări și se fixează cu centurile de siguranță. În vreme ce trupul îi rămîne imobil, mușchii vor fi stimulați de electrozi pentru a menține circulația sîngelui. Pe timpuri, înainte de apariția acestei tehnici, jocheii călăreau cu căștile lor ieșind din puțul gravitațional al Pămîntului în noaptea cea lungă și diamantină și uneori făceau cangrenă la brațe și picioare. După aceea își conectează toți cei cinci plunjeri la mufele din craniu și pune casca, grijuliu să nu agațe firele. Închide masca facială. Simte gustul de cauciuc și aude șuvoiul anestezicului, răsunînd puternic sub cască.

Trupul său va dormi, în vreme ce el va fi pe Drum, parcurgînd cursa. Atunci va avea de făcut lucruri mai importante decît să-i poarte de grijă corpului.

Cowboy execută totul rapid, cu gesturi automate. A făcut toate astea de prea multe ori pentru ca să nu știe despre ce este vorba.

Neurotransmițătorii îi trezesc cele cinci mufe din craniu. Cowboy privește interioarele minții sale strălucind cu o lumină incandescentă; matricele de date — în cristale lichide — ale panzerului se modelează după configurația creierului său. Inima îi zvîcnește mai repede; trăiește iarăși în interfață, mintea lui extinsă gonește, precum electronii prin circuite, în miezul de metal și cristal al mașinii. Poate să vadă pe un cerc întreg, de 360 de grade, în jurul panzerului, iar în spațiul lui mental aparte există și alte afișaje pentru displayuri ale motorului și sistemelor panzerului. Verifică sistemele, calculatorul și armamentul, urmărind lungile șiruri verzui pe măsură ce se aprind. Percepțiile lui fizice nu mai operează tridimensional; afișajele se încalecă și se întrepătrund, ieșind și intrînd în interfață, oglindind realitatea subatomică a electronicii, și datele ce cuprind ziua care se sfîrșește afară.

Coboară pleoapele peste ochii din plastic și oțel, și mai verifică o dată luminile verzi ale motorului. Neurotransmițătorii ling cu limbile lor chimice metalul și cristalul din capul său, iar electronii țîșnesc din plunjeri, gonind de-a lungul cablurilor pînă la starterele motorului și, print-o duzină de senzori, Cowboy simte elicele turbinelor rotindu-se greoi în vreme ce starterele gem, apoi flacăra pîrjolește pereții camerelor de ardere, și elicele țipă și țiuie, învîrtindu-se. Cowboy privește eșapamentul urlător care scuipă flăcări. Pe displayurile lui mentale, îi vede pe Coțcar, pe Arkadii și echipa de sol privind panzerul prin perdeaua eșapării, vede înainte și înapoi, controlează motorul, zărește un alt set de lumini verzi și știe că este momentul să plece.

Urletele motoarelor îi ciocănesc simțurile. Echipa și-a petrecut ultima săptămînă reglîndu-le, verificîndu-le de nenumărate ori, asigurîndu-se că se vor comporta mai presus de orice așteptări. Sînt reactoare militare din surplusuri, adevărați monștri... Nu au fost construite pentru a funcționa atît de aproape de sol și dacă n-ar fi Cowboy, care ține în frîu această creatură mutantă pe fiecare centimetru al drumului, ele ar țîșni cine știe încotro.

Înăuntrul măștii cu gust de cauciuc, buzele i se mișcă, dezgolind dinții, și bărbatul rînjește aidoma unui schelet; va călări bestia aceea pe Drum și prin păienjenișul de capcane instalate de partea aceasta a lui Mississippi, adăugînd încă un strat de cer transparent la distanța ce-l separă de icoanele neînsemnate ale gloriei, care sînt ceilalți panzerboy, încă o dovadă că alcoolul arzător din porumb îi bubuie în piept precum sîngele, că eșapările urlătoare îi curg din plămîni aidoma răsuflării, iar ochii lui emit unde radar și degetele îi pot zvîrli rachetele ca pe niște pietricele. Prin senzorii lui, Cowboy poate gusta gazele eșapate, poate zări cerul și apusul în prerie, iar o parte a minții sale poate simți pulsurile energetice radio care sînt avioanele de cercetare ale inamicului și i se pare că spectatorii și vehiculele din escortă par micșorate, separate de el nu doar prin cîteva sute de metri — **el** va duce panzerul dincolo de Hotar, nu **ei**, și-i privește din interiorul interfeței sale, din incomensurabila înălțime a gloriei strălucitoare, compătimindu-i pentru ceea ce nu cunosc.

În clipa aceea, beneficiarii cursei sale — spitalele din Noua Anglie, terţiarii, caseta lui, poate chiar creaturile dement de vorace şi incredibil de îndepărtate care călăresc fabricile lor Orbitale şi privesc Pămîntul ca pe o casă de bani ce trebuie jefuită pînă nu se devalorizează — toate acestea pălesc în josul lungilor linii de recesiune deplasate către roşu, estompate parcă de distanţă şi de flăcările eşapamentelor. Realitatea este aici, în panzer. Nemulţumirea este interzisă. Acţiunea este principalul, şi totul...

Deviază o parte din evacuarea reactorului şi încă un set de elice încep să şuiere, ridicînd panzerul prin efect de sol, cu un legănat pe perna lui de aer. Pony Express va livra poşta sau va pieri.

Pe microunde, pălăvrăgelile i se rotesc precum ţînţarii în jurul urechilor, şi doreşte să le poată îndepărta cu mîinile.

— Arkadii vrea să-ţi spună cîteva cuvinte, Cowboy. Glasul este al Coţcarului.

— Eu sînt cam gata, răspunde fără chef Cowboy.

— Ştiu. Scurt, cu gura parcă plină de tutun. Arkadii consideră că-i ceva important.

Cowboy încuviinţează, privind luminiţele verzi, zărind hărţi care-i fulgeră înapoia ochilor.

— Cum vrea Arkadii...

Rusul ţine microfonul prea apropiat de buze. T-urile şi B-urile lui sună ca nişte detunături. Pune-ţi dracului casca **pe cap,** se gîndeşte Cowboy nervos. Asta-i rostul ei, nu s-o ţii la gură.

— Am investit mult aici, Cowboy, vorbeşte el. Voi fi în avion, şi cu tine, pe tot drumul.

— Dac-am auzit asta, sînt al dracului de liniştit, Arkadii Mihailovici, spune Cowboy. Ştie că Arkadii va recupera o mare parte din cheltuieli de la ceilalţi terţiari, care doresc tot atît de mult să-i distrugă pe lotrii din Missouri.

La celălalt capăt este tăcere; Arkadii se gîndeşte.

— Vreau să te întorci, spune Arkadii.

Lui Cowboy i se pare că-i poate auzi pînă şi neuronii excitaţi. Glasul terţiarului ţăcăne într-una, fiecare consoană este un obstacol.

— Dar am aranjat maşina asta pentru un scop anume şi nu vreau să te întorci fără ea. Nici nu vreau să te întorci fără să o fi folosit. Ai înţeles? Lăbarii ăia de lotri să capete ce li se cuvine.

— Zece patru, rosteşte Cowboy, şi înainte ca Arkadii să poată întreba ce naiba înseamnă zece patru, deschide droselele, iar vuietul care se suprapune peste microfon îngroapă cuvintele rusului. Deşi nu-l mai poate auzi pe Arkadii, Cowboy este aproape sigur că răpăielile îndepărtate, pe care le aude prin cristal, conţin destule invective. Zîmbeşte.

— Adios, muchachitos, rîde Cowboy şi ia panzerul de pe şosea. Fermierul de aici, partizan al acţiunilor independente, este despăgubit pentru grîul strivit atît de des, şi Pony Express va avea cale liberă pînă la Hotar. Radarele culeg doar semnele slabe din depărtare şi Cowboy ştie că nu-l urmăreşte nimeni.

Panzerul urlă precum ultimul dinozaur rămas singur şi avansează, vibrînd. Indicatorii mentali suie coloanele lor de la albastru la verde şi portocaliu. Spicele coapte de grîu zboară îndărăt în jerbe. Undeva în mintea lui, Cowboy are o chitară din oţel, cîntînd o melodie nostalgică. Amplifică arzătorul şi depăşeşte o sută la oră, cînd fulgeră prin sîrmele unui gard şi trece Hotarul.

Radarul lui este orientat spre înainte şi e strict limitat; îl fereşte de gropi şi şanţuri, şi-l anunţă dacă în faţă apar clădiri sau vehicule. Este un semnal destul de slab şi nu poate fi detectat decît atunci cînd detectorul este atît de aproape încît contactul se face oricum vizual. Majoritatea apărărilor Kansasului sînt pe aici şi, dacă ar fi să dea peste ceva, acum ar trebui să se întîmple.

Orizontul este o ceaţă întunecată, ocazional marcată de vreun siloz. Radarele inamice sînt îndepărtate. Luna răsare, motoarele urlă şi Cowboy controlează viteza, ca să nu ridice o dîră de praf ce poate fi reperată pe radar. Doreşte să-şi păstreze sistemele pentru clipele cu adevărat grele... Missouri... Acolo unde lotrii se ghemuiesc în cer mîrîind, gata să ţîşnească.

Vitele fug de răgetul panzerului. Secerătoare robot mătură cîmpurile precum santinelele extraterestre înconjurate de lumini scînteietoare, deplasîndu-se singure, incapabile să detecteze panzerul care traversează ţinutul. Cowboy înregistrează un semnal radar mai puternic dinspre nord şi ştie că în calea lui vine un avion de patrulare. Vopseaua de camuflaj absorbantă a panzerului înghite unda radar precum un elefant însetat, dar Cowboy încetineşte mai mult şi virează, micşorînd profilul infraroşu şi executînd un cot larg, depărtîndu-se de orice necaz. Avionul îşi continuă ruta netulburat.

Panzerul traversează Micul Arkansas la sud de McPherson şi Cowboy ştie că va străbate statul fără probleme. Liniile defensive sînt înapoia lui. Singurul ghinion ar putea fi să nimerească exact peste camioneta vreunui trupete statal, atunci cînd traversează vreo şosea, dar chiar şi atunci, autorităţile trebuie să alarmeze elicopterele la timp. El nu crede că se va întîmpla aşa ceva.

Într-adevăr, nu se întîmplă. Lîngă Gridley, în umbra violetă a unui siloz de cereale ruinat, panzerul apare din bezna şi sperie de moarte puştiul care doarme în cabina unei cisterne. Cowboy reduce ciclul motoarelor şi aşteaptă ca alcoolul dulce şi rece să umple rezervoarele. Simte deja radare pulsatoare, cercetînd dinspre Missouri. Mai puternice decît orice a întîlnit pînă acum. Lotrii nu vor fi uşor de înfruntat.

— N-au capital, Cowboy, îi spusese Arkadii. Nu-şi pot permite să piardă echipament. Trebuie să dea cît mai multe lovituri şi cît mai repede, şi să pună mîna pe nişte încărcături. Altfel au încurcat-o.

De la Războiul Meteorit, atunci cînd comunităţile Orbitale şi-au declarat independenţa azvîrlind bucăţi din nichel-fier de cîte zece mii

de tone pe planeta care încerca, în telul ei confuz și neomogen și, în cele din urmă, lipsit de speranțe, să mențină un fel de control asupra economiilor critice și aproape autosuficiente, SUA fusese balcanizată cu mult dincolo de visele cele mai nebunești ale bătrînilor cu Constituția Federală. Așa-zisul guvern central nu mai dirijează comerțul interstatal și rezultatul este o goană dementă după impunerea de tarife în Vestul Mijlociu. În vest, lîngă porturile spațiale din California și Texas, acolo unde bunurile vin dinspre fabricile de pe orbită, granițele sînt libere, însă Vestul Mijlociu nu vede nici un motiv să nu profite de pe urma traversării teritoriului său și a trîntit o vamă grea pe orice produs transportat prin state către o altă destinație. Transportul aerian este restrictiv și costisitor — Orbitalilor nu le place să aibă competitori pămînteni și-l retrag atunci cînd pot — și solul rămîne singura cale de acces.

Situația aceasta constitue ghinionul Nord-Estului în ceea ce privește distribuirea produselor Orbitale. Se mai ciugulește cîte ceva din porturile spațiale ale Zonei Libere Florida, dar Zona Liberă se află sub controlul Blocurilor și Orbitalilor le place să țină piața tînjind după produsele lor. Lipsă artificială, ăsta-i numele jocului, iar Nord-Estul plătește din veniturile lui tot mai reduse pentru firimiturile azvîrlite de Orbitali. Vestul le poate oferi Orbitalilor mai mult și acolo produsele sînt mai ieftine și mai abundente — îndeajuns de ieftine ca să le expedieze spre piețele din nord-est, pentru un profit gras, atîta vreme cît nu sînt prea multe vămi de plătit.

De aceea, cu ani în urmă, primii jochei de atmosferă și-au purtat pe Drum deltele supersonice, cu încărcături de contrabandă. Vestul Mijlociu a replicat inițial cu avioane radar și interceptoare, apoi cînd s-a trecut de la avioane la panzere, prin întărirea sistemelor defensive terestre.

Iar acum, în Missouri, prin legalizarea lotrilor. Statul nu putuse ține pasul cu transformările din tehnologia contrabandei și atunci a decis să legalizeze o corporație locală care să distrugă contrabanda. Faptul că, prin Constituție, guvernul federal are dreptul de-a emite decrete pentru legalizarea reprimărilor este ignorat; oricum Constituția este un text mort în fața superiorității Orbitalilor.

Lotrii sînt autorizați să ucidă și, drept recompensă, pot păstra, fără taxe, produsele de contrabandă confiscate. Diferite repoarte au semnalat rețele impresionante de radare aeropurtate, de senzori termici, detectoare de sunete atipice și avioane burdușite cu rachete senzitive și armament.

Cowboy ducea dorul unui asemenea spectacol. Tînjea după Missouri, dar îi lipseau proptelele. Se bucură că, în sfîrșit, terțiarii se dovedesc ceva mai curajoși, mai ales pentru că acest curaj îmbracă forma unor senzori de excepție și a unor lansatoare complete.

Din Gridley pleacă spre nord-est, încet, fără să se grăbească, cartînd rețelele de radare zburătoare. Știe că sînt stații automate extrem de ușoare, controlate de roboți, alimentate cu energie solară, astel încît pot rămîne veșnic în văzduh, coborînd la bază doar din două în două luni, pentru revizii. Comunică permanent cu calculatoarele de la sol, gata să alerteze avioanele dacă se ivește ceva suspicios. Sînt atît de ușoare încît rachetele dirijate prin radar nu le pot găsi, iar autotorpilele antiradar ar fi depistate la timp pentru ca rețelele să se întrerupă înainte de sosirea proiectilelor.

Cowboy se îndreaptă spre zona lată dintre Noul Kansas City și Ozarks. Știe că locuitorii din Ozarks sînt prietenoși, avînd față de cei pe care ei îi denumesc „legea" o aversiune tradițională, datînd de pe vremea lui Cole Younger, însă terenul este prea accidentat. Cowboy ar dori o cursă rapidă peste șes. Faptul că șesul este regiunea unde lotrii și-au concentrat defensiva constituie o plăcută coincidență.

Sondele-senzor descriu cercuri leneșe prin văzduh, planînd în jos cu energia din acumulatoare, și lui Cowboy i se pare că deslușește în deplasarea lor o rutină, care îi va permite să se strecoare într-o pată oarbă ce ar putea dura pînă depășește cu aproape optzeci de kilometri frontiera Missouri. Panzerul lunecă în josul malurilor surpate ale lui Marais de Cygnes și străbate bancuri de noroi și mlaștină, în timp ce telescopează o antenă direcțională și scuipă un mesaj codificat spre vest, acolo unde Arkadii și Coțcarul așteaptă în avionul lui Arkadii, rotindu-se deasupra cîmpiilor din estul lui Colorado.

Semnalul de răspuns sosește iute, o emisie adresată oamenilor lui Arkadii de la frontiera Kansas—Missouri. Acolo sînt alți panzerboy, așteptînd parola lîngă vehiculele lor... iar cînd o vor recepționa, panzerele vor năvăli pe cîmpuri, deplasîndu-se cu iuțeală, apoi oprindu-se, mergînd în zigzag, înălțînd nori de praf, trasînd configurații radar și infraroșii pe displayurile lotrilor. Legea trebuie să cheltuiască o mulțime ca să-i urmărească și descifreze. Iar cînd vor fi găsiți, panzerboyii momeală se vor preda, ca niște mielușei — deoarece nu dețin mărfuri de contrabandă și vor fi doar amendați pentru nenumăratele garduri dărîmate, sau poate vor fi și condamnați pe termene scurte pentru activități periculoase. Arkadii va plăti amenzile și cauțiunile legale, precum și salariile lor. Dacă se întîmplă ceva rău, văduvele și orfanii vor beneficia de asigurări. Este o slujbă bine plătită și un teren de antrenament pentru panzerboyii ambițioși care vor să ducă Poșta.

După semnal, se aude glasul sec al Coțcarului:

— Cowboy, Arkadii Mihailovici ar aprecia o mică informație. Dorește să știe de ce n-ai raportat pînă acum.

— În ziua de azi, mesajele pot fi urmărite, Coțcarule.

Coțcarul amuțește o vreme, fără îndoială dăscălit de Arkadii, iar cînd revine glasul lui este și mai rece.

— O emisie-injecție prin microunde este aproape imposibil de reperat. Arkadii zice că ar fi trebuit să raportezi după ce ai depășit de-

fensiva Arkansas.

— Scuze, rînjește Cowoy. Acum sînt al dracului de aproape de Missouri și aș prefera să nu fiu nevoit să mai port conversația asta în timp ce încerc să lucrez.

Altă pauză

— Arkadii își reamintește că a investit mult în panzerul tău și dorește să fie informat asupra investiției.

— Intenționez să-l ajut să-și scoată banii, vorbește Cowoy. Nu vreau să-mi pierd vremea pălăvrăgind. Am o fereastră chiar acum și mă duc. Pe curînd.

Închide și-și notează ca după ce va ajunge în Est, să-i trimită lui Arkadii niște mătănii de acolo.

Panzerul iese din Marais de Cygnes și accelerează, pornind spre est. Răpăitul spicelor pe blindajul frontal devine un ciocănit continuu. Indicatoarele motoarelor trec de la portocaliu la roșu. În rest, numai lumini verzi. În minte, chitare din oțel cîntă aidoma unor îngeri, iar Missouri urlă un cîntec de sirenă, acompaniindu-le. Livrarea poștei este ceva superb.

Panzerboyii-momeală provoacă agitație și tot mai multe rețele radar sînt declanșate, în speranța că apariția lor bruscă îi va surprinde pe contrabandaști. Pata oarbă a lui Cowboy continuă să rămînă intactă. Renunță la orice prudență și se hotărește să forțeze motoarele. Un mesaj pe jumătate auzit dinspre trupul lui îl anunță că este strivit în fotoliu, dar acum are alte lucruri de făcut. Panzerul aproape că zboară, rade colinele joase și trece peste creste azvîrlind grîu și rupînd garduri, glasul lui precum jelania unei bocitoare. Neuronii pîlpîie în mintea lui Cowboy, pulsînd mesajele lor spre cristal, menținînd vehiculului stabil. Suprafețele de control sînt pe muchia de cuțit a echilibrului, panzerul hurducîndu-se în sus și în jos. Cowboy știe că va avea o mulțime de vînătăi de la centurile de siguranță, chiar prin pernuțele de protecție.

Traversează, Hotarul Missouri între Louisburg și monumentul ruginit al Masacrului din Marais de Cygne. Missouri cel scorojit așteptă ploaia și norul de praf al panzerului se înalță pînă la două sute de metri, însă nu-i nimeni care să-l vadă. Suprafețele de control se obișnuiesc cu șocurile și deplasarea este mai lină.

Apoi radarul pulsează exact deasupra lui, cînd un nou avion senzor este conectat în rețea. Pata oarbă a lui Cowboy a devenit un focar și dîra de praf se zărește pesemne ca o săgeată luminoasă în noapte. Cowboy coboară sistemele de la roșu la portocaliu și chihlimbar, încercînd să se micșoreze, dar radarul este chiar deasupra lui și n-are cum scăpa. Încetinește și plonjează peste malul lui South Grand. Jerba de apă este mult mai joasă decît cea de pulbere și se întreabă dacă a reușit să scape, însă în apropiere încep să fie comutate alte rețele aeriene și pricepe ce urmează să se întîmple.

Propriul lui radar semnalează o luntre de pescari, încremenită pe apa neclintită, și panzerul se repede către mal, evitînd-o. Răcește motoarele de la chihlimbar la verde — mai bine să economisească combustibil pentru mai tîrziu. Hotărăște că este momentul să asculte ce are de spus legea și trece pe antena cu frecvențele poliției. Transmisiunile lotrilor sînt codificate, dar nu și ale statului și, cu o parte a minții sale extinse, le aude urletele de frustrare pe cînd încearcă, în vehicule cu patru roți, să urmărească panzerboyii care gonesc prin ținut. Din cînd în cînd, un lotru de la control intervine în emisie, oferindu-le recomandări. Cowboy are impresia că legea nu-i prea încîntată să coopereze cu mercenarii, lucru pe care, mai mult sau mai puțin, îl bănuise.

Acum radarele par să se rotească aleator, de parcă l-au pierdut, cel puțin pentru moment. Panzerul este în ținutul Johnson și Cowboy detectează un radar venind către el dinspre est, la o altitudine destul de joasă pentru a fi atașat de un vehicul aerian. Declanșează bolțurile explozive ce înlătură capacele de pe lansatoare; panzerul devine mai puțin aerodinamic și viteza trebuie controlată cu atenție. Cowboy coboară displayurile motoarelor de la verde la albastru și virează larg spre sud, sperînd să evite avionul și pentru un moment se pare că reușește; aparatul continuă spre sud, apoi cotește brusc, coborînd direct asupra panzerului.

Cowboy simte un val de alcool țîșnindu-i prin inimă; displayurile motoarelor se înalță pînă la roșu și panzerul se cutremură, scuipînd flăcări. Pentru o clipă, încearcă să suie în văzduh, cu vîntul vuind prin lansatoare, așa cum face briza în velatura unei iole, dar gravitația trage tare pe vectorul ei și panzerul se prăbușește înapoi pe perna sa de aer. Cînd indicatorii au ajuns la maximum, Cowboy declanșează o rachetă radar momeală, apoi virează la stînga, atît de brusc încît scuturile laterale ating solul. Racheta continuă în linie dreaptă, cu aripile larg întinse, păstrîndu-se aproape de pămînt. N-are vopsea absorbantă radar și semnalul ei ar trebui să pară cam de mărimea unui panzer cu absorbant, iar jetul propulsor ar trebui să atragă pe oricine privește în infraroșu.

Cowboy ambalează duzele posterioare și se îndreaptă către Tatăl Apelor. Înapoia lui zărește fulgere pe cerul nopții; avionul a deschis focul asupra momelii. Speră că dedesubt nu locuiește nimeni; rachetele alea fac urît de tot.

Nu vede nici o explozie; o vreme, avionul lotrilor își continuă traiectoria, reducînd viteza, și Cowboy încetinește la rîndul lui, micșorîndu-și profilul infraroșu, acum cînd de avion îl despart numai douăzeci de kilometri. De deasupra lui continuă să sosească pulsuri radar puternice. Transmisiunile poliției anunță capturarea a două dintre momeli, ceea ce înseamnă că pentru urmărirea lui există mai multe disponibilități. Lotrul începe să descrie cercuri spre el; la orizont, Cowboy zărește siluetele stranii ale unei păduri metalice. Schimbă din nou ruta și plonjează printre ele.

Este o pădure de rectene, cu o lățime de cîțiva kilometri, primind microunde de energie scăzută de la un satelit solar de hăt deasupra,

o stea fixă și arzătoare în ceruri, simbolizînd dependența ploconită a Pămîntului de energia Orbitală. Cowboy răzbate perfect prin păienjenișul metalic, folosind numai vizorii nocturni. Probabil că a derutat radarul inamic, totuși vehiculul lotrului continuă să se apropie. Panzerul iese într-o poieniță, unde o baracă metalică de întreținere rugineşte pe placa ei din beton, și în clipa aceea scurtă, Cowboy lansează drept în sus o rachetă-pleavă, apoi revine printre copacii din aluminiu.

Racheta-pleavă urcă cinci kilometri și explodează; brusc, aparatele lui Cowboy detectează, revărsîndu-se din toate părțile, semnale radar și microunde de energie scăzută. Coborînd lin din văzduh, pleava este compusă din fîșii de aluminiu; o fîșie din zece are implantate un minicip și o sursă minusculă de energie, care înregistrează și redau imediat orice semnal radio recepționat. Pe displayurile radar lui Cowboy i se pare că deasupra preriei a înflorit deodată un imens pom de Crăciun din unde radiofonice. Pesemne că tipii care controlează rețeaua energetică se dau cu capetele de pereți. Cowboy iese din pădurea de rectene și declanșează din nou duzele posterioare. Semnalul avionului s-a pierdut în pleavă și consideră că-i momentul s-o șteargă. Hărțile calculatorului indică în față albia unui rîu. Pare un moment prielnic pescuitului.

Albia este secată și cu meandre, însă lasă mult în urmă avionul inamic. În jurul lui se schimbă o mulțime de mesaje radio codificate, fiecare mesaj îngînat de pleava care plutește lin în jos, dar în ele se simte alarma, iar unul dintre mesaje, de la lotri, solicită asistența poliției statale; emisie necodificată și repetată la nesfîrșit, cu o eficiență de ecou lunatic, de către pleavă. Cowboy rînjește, iese din albie și pornește spre nord-est.

Se pare că urmăritorii s-au oprit să facă plinul, deoarece el este hăt dincolo de Missouri, la nord de Columbia, înainte de-a apărea alte necazuri. Se aștepta la ele, răcise motoarele pînă la verde și mergea camuflat, pentru că radiourile poliției îi anunțaseră că fuseseră capturați alți doi panzerboy-momeală, iar restul fuseseră blocați, ceea ce însemna că numărul vînătorilor crescuse. Brusc, pulsurile radar reapar deasupra lui, iar un alt radar dopplerează dinspre orizontul nord-vestic, parcă abia decolat. Cowboy încetinește și întoarce; zadarnic. Caută o pădurice, însă nu găsește nimic; din sud se arcuiește rapid un alt semnal radar. Lansează încă o rachetă-pleavă și schimbă iarăși direcția. Pentru o clipă, cei doi urmăritori par păcăliți, apoi cel din sud își corectează traiectoria, iar cel din nord îl urmează. Probabil că sudul l-a reperat pe infraroșu și l-a vectorat și pe celălalt.

În interiorul minții lui Cowboy, displayurile țintelor fulgeră precum o nebunie stacojie. Mîrîitul din gîtlejul lui îngînă urletul amplificat al camerelor de ardere și panzerul răscolește pămîntul, virînd la dreapta, spre sursa radar care se apropie din sud. Cowboy închide propriul său radar, pentru a scăpa de rachetele autoghidate după semnal și continuă să meargă numai după senzorii vizuali, creierul lui luînd decizii fulgerătoare, neurotransmițătorii țăcănind precum grindina pe contactele craniene, interfața cuprinzînd întregul univers strălucitor, panzerul și sistemele sale, porumbul bubuind sub scuturile blindate, pleava revărsată, cei doi atacatori arzînd în noapte. Vehiculul lui amenință să părăsească solul; oasele îi gem de tensiuni și arsenalele țiuie. Aerul este plin de știuleți spulberați. Strivește două garduri și silueta înaltă a unui siloz străpunge bezna, deformațiile aparatelor optice ale panzerului aplecînd-o amenințătoare spre el. Acum poate zări inamicul, un elicopter convențional, gonind la rasul copacilor, cu minitunul fulgerînd. Lansează o autotorpilă antiradar între ochii lotrului și, în același timp, Chobhamul de deasupra lui începe să răsune sub proiectile. Displayurile exterioare sînt acoperite de scîntei și Cowboy se strîmbă cînd pierde un ochi.

Apoi depășește silozul și, prin blindaj și hurducături, poate auzi vîjîitul elicopterului ale cărui elice ciopîrțesc cerul. Torpila antiradar a dat greș; prea multe ținte false tip pleavă, sau elicopterul și-a închis la timp radarele. Aude însă și un alt sunet, tonul unui vînător-termic, solicitînd permisiunea de zbor, iar Cowboy lansează pasărea și virează la stînga, simțind, undeva în depărtare, legănatul, zigzagînd peste o colină, într-o jerbă de știuleți.

Elicopterul moare într-o flamă de glorie strălucitoare, acoperind cîmpul cu o erupție de combustibil și armament. În retrovizor, silozul rămîne precum un monument funerar, sclipind purpuriu. În radio este nebunie, o microundă neclară urlă, glasul uman încă distinct, amplificat și reluat pînă la o demență cacofonică de pleavă. Cowboy decide că lotrul din nord-vest tocmai a văzut ce s-a întîmplat cu tovarășul său. Panzerul încearcă să se întoarcă într-un viraj strîns, derapînd pe un strat din mătase de porumb, iar gravitația și inerția caută să-l răstoarne. Cowboy poate simți în minte rotația giroscoapelor, tremurînd cînd se clatină pe muchie.

Vehiculul lotrului țiuie ascuțit deasupra și Cowboy îi poate zări pîntecele reflectînd pîlpîitul roșu al incendiului celuilalt. Un coleopter, turbinele pulsînd în interiorul vîrtejurilor rotitoare de pe aripioarele butucănoase. Este un reactor de vînătoare ușor, care poate decola vertical și deplasa pe pernă de aer, combinînd calitățile cele mai valoroase ale unui vehicul de urmărire subsonic și ale unui elicopter, consumînd însă extrem de mult combustibil. Cowboy speră să găsească o fereastră pentru lansarea altei rachete, dar vîlvătăile de pe coloană îi derutează senzorii, și coleopterul se înclină brusc într-un viraj rapid, împrăștiind momeli termitice, care ard precum sori miniaturali, parașutați, și fereastra întrezărită pentru o clipă a dispărut. Panzerul se repede din nou peste colină și alunecă de-a lungul marginii de lumină roșiatică azvîrlită de elicopterul distrus, îndreptîndu-se către turnul silozului din depărtare.

Prin contactele din cristale lichide ale lui

Cowboy, planurile circulă cu graţia fluidă a unui trăsnet. Cel mai inteligent lucru pe care-l poate face lotrul este să menţină contactul pe panzer şi să-i ghideze pe ceilalţi, fără să-şi asume nici un risc. În acest caz, Cowboy trebuie să-l doboare, însă pe de altă parte, radarul continuă să fie zăpăcit şi coleopterul nu poate deosebi, în infraroşu, semnalul panzerului de cel al elicopterului incediat, şi aceasta e ocazia lui Cowboy s-o şteargă. Hotărăşte să ambaleze pînă la roşu şi să gonească spre adăpostul lui Egypt, de cealaltă parte a lui Mississippi.

Lotrul are însă ochi extraordinari, complet distributivi, sau coleopterul e înzestrat cu aparatură de excepţie — detectoare sonice? — deoarece porneşte după panzer. Nu-i nici o eroare... Cowboy opreşte duzele posterioare şi speră că dincolo de orizont va găsi un adăpost. Autotorpilele sale antiradar nu funcţionează prin pleavă şi nici rachetele telecomandate. N-are un semnal infraroşu prea bun dinspre coleopter şi de aceea nici vînătorii-termici n-ar avea mai mult succes.

Terenul este accidentat şi, brusc, porumbul este înlocuit de marijuana, înaltă cît un elefant şi plină de răşini. Terenul e mai puţin alunecos decît porumbiştea, manevrele mai sigure. Pilotul inamic se repede direct spre el, aparent furios de ceea ce s-a întîmplat cu prietenul său, şi Cowboy ştie că poate folosi furia aceea, aşa cum un maestru aikido foloseşte energia cinetică a adversarului, întorcînd-o împotriva acestuia — dar mai întîi motoarele trebuie aduse la roşu, duzele posterioare să sîngereze foc de alcool şi panzerul trebuie să sufere.

Cowboy este aeropurtat, pluteşte peste vîrful unei coline şi o smucitură a comenzilor virează panzerul la dreapta, exact cînd coleopterul îşi declanşează arsenalul şi şase rachete de contur luminează marijuana. Pe Chobham se aud răpăieli şi potopul de lumini roşii de pe displayurile lui Cowboy îl anunţă că unul din lansatoarele sale a fost străpuns de o salvă a minitunului, care a ras şi două sute K de electronică. Senzorii ce reglează propriul lui minitun sînt distruşi înainte de-a hotărî să tragă. Neurotransmiţătorii ţăcănind pe cristalul din creier fumegă cu aroma amară a adrenalinei şi se pare că pilotul coleopterului şi-a stăvilit mînia prin prudenţă, deoarece zboară paralel cu el, fără să tragă, iar Cowboy n-are altă alternativă decît să gonească mai departe, peste solul mănos al lui Missouri, acumulînd moment, virînd la stînga şi la dreapta, agăţîndu-se de marijuana ca de o pîrghie cu care să-şi rostogolească inamicul pe saltea. Minitunul răpăie, răpăie întruna... Senzorii panzerului ard şi mor.

Atunci Cowboy deschide noi aducţii de alcool şi motoarele sale urlă torturate cînd le inversează ciclul. Chiar şi în amorţirea lui chimică, trupul său se tînguie, tăiat de centuri. Jumătate din displayuri au încremenit. Coleopterul se clatină, încercînd să-şi menţină poziţia, dar este prea aproape de sol ca să spere că mai poate redresa, iar flapsurile sînt deja la maximum. Pilotul ştie ce se va întîmpla şi eliberează trasoarele termitice chiar înainte ca vehiculul său, iremediabil sortit pieirii, să şuiere pe deasupra panzerului, iar vuietul răsună pe cristalul aural al lui Cowboy. Rachetele sale ţîşnesc din ultimul lansator funcţional şi turbina din stînga explodează cu o energie roşie, iar coleopterul suspină cu durere metalică şi se înşurubează în jos.

Panzerul goneşte în noaptea înroşită. Egypt este aproape, dar se apropie şi zorile. Sisteme reînvie şovăielnice; Cowboy mîngîie motoarele şi reuşeşte să le menţină în viaţă. E timpul să găsească o ascunzătoare şi să aştepte următoarea noapte.

Pînă la apariţia zorilor, mai străbate nouăzeci de kilometri şi este stăpînit de presimţirea apropierii inamicilor. În regiune există mii de ferme abandonate şi hambare, proprietăţi personale ce n-au putut concura cu agriplexurile controlate de Orbitali şi cu fermele lor robot, iar Cowboy cunoaşte destule clădiri vechi şi goale, lîngă culturile îngrijite de roboţi.

Corpul său este deşteptat şi simte un gust nou prin masca facială. Încet, atent şi cu precizie, se strecoară prin porţile duble grele şi conduce panzerul într-un hambar din beton. Este o clădire lungă şi îngustă, cu secţiune dreptunghiulară, destinată depozitării baloturilor de fîn, înainte ca Overlorzii să construiască pentru produsele lor magazii gigantice, cîte una la o sută de ferme. Înainte de a opri motoarele, îşi aminteşte că a uitat să-i trimită mesajul lui Arkadii.

Nu-i nimic. Lasă-l să privească ştirile. Îi va spune că n-a putut emite prin pleava aia.

Cu o umbră de regret, Cowboy se decuplează şi valuri de durere întîrziată îi cuprind mintea, în timp ce displayurile se topesc în noapte. Are corpul acoperit de vînătăi dureroase, iar costumul este pătat de transpiraţie. Îi arde buza după un anestezic. Ia carabina din toc şi deschide chepengul.

Hambarul miroase a mucegai şi hidrocarburi nearse. Poate auzi tropăitul şobolanilor. Cowboy trece pe infraroşu ochii Kikuyu şi cercetează locul. Cu nervii săi superbobinaţi, poate ţinti perfect.

Zăreşte două siluete, ghemuite într-un colţ, sub nişte paie. Se opreşte o clipă, încercînd să găsească urmele armelor, apoi, cu carabina în mînă, pipăie după un pachet de troc.

Răcindu-se, motoarele pîrîie metalic; în spate, rama uşii e argintată de zori. Cowboy se împinge prin chepeng şi coboară pe blindajul frontal, lunecînd cu cizmele pe răşina lipicioasă a marijuanei.

— De unde sînteţi? întreabă el.

— New York... Buffalo...

Vocea pare tînără şi speriată. Cowboy se apropie şi vede doi puşti de vreo şaisprezece ani, un băiat şi o fată, înghesuiţi într-un sac de dormit. Lîngă ei, două rucsacuri uzate.

— Spre vest? întreabă Cowboy.

— Da, domnule.

— Eu merg spre est. Fac pariu că v-aţi săturat să mîncaţi urechi prăjite.

Trînteşte pachetul pe beton lîngă ei. Puştii

tresar.

— Mîncare adevărată, liofilizată și conservată. Whisky și țigări. Plus un cec de cinci mii de dolari, cu data de luni, săptămîna următoare.

Tăcere, întreruptă doar de sunetul respirațiilor și de foșnetele șobolanilor.

— În caz că n-ați priceput, continuă Cowboy, cecul este valabil numai dacă termin cursa.

Cei doi se privesc între ei, apoi spre Cowboy.

— Nu trebuie să ne plătești, rostește încet băiatul. N-am... știi, noi sîntem din Est. Știm ce faci. Eu n-aș mai fi în viață, dacă n-ar fi existat antibioticele de contrabandă.

— Mda... Bine... Considerați banii un gest de simpatie, spune Cowboy și se întoarce să instaleze senzorii telecomandați și să închidă ușile hambarului.

E momentul să se odihnească.

Înapoi, în panzer. Cabina miroase a sudoare și adrenalină. Își scoate costumul-g, desface electrozii, apoi se spală cu buretele și cu un spray. Mănîncă hrană bogată în proteine, bea pentru a-și completa electroliții și se ghemuiește în cușeta micuță.

Adrenalina l-a tensionat și înapoia pleoapelor închise nu vede decît imagini arzătoare de hărți, displayuri și grile de motoare urcînd spre portocaliu, combustibil explodînd, rachete fulgerînd prin noapte cu prăbușiri pirotehnice. Și, undeva înapoia imaginilor de neon clipitor, un ghimpe de revoltă.

Întotdeauna fusese suficient să parcurgă Drumul, să-și contopească sufletul cu turbopompele duduitoare și cu duzele urlătoare, purtînd poșta dintr-o zonă liberă în alta. Cursa avea o etică a ei, pură și limpede. Îi ajungea faptul că era un jocheu liber, pe un drum liber, războindu-se cu cei care l-ar fi oprit, l-ar fi ținut legat de pămînt, ca și cum n-ar fi fost decît un lutos. Nu conta ce anume transporta. Era important să știe că, indiferent cum ar fi fost restul țării, cerul albastru de deasupra era al libertății.

Însă în ultimul timp apăruse bănuiala că aderența la etică nu era de ajuns. El știe că una este să fii un luptător nobil, dar cu totul altceva să fii o marionetă.

Să presupunem că ești un producător Orbital, interesat în menținerea controlului asupra piețelor tale de desfacere de pe planetă. Ai cîștigat suportul politic necesar și menții prețurile ridicate prin limitarea livrărilor. Cu toate acestea, ești îndeajuns de inteligent pentru ca să știi că lipsa produselor de pe piață duce la apariția bursei negre. Majoritatea produselor — în mod sigur, medicamente și componente hardware, dacă nu chiar aliaje speciale — pot fi fabricate și acum pe Pămînt, dar cu costuri mult prea ridicate.

Dacă știi că bursa neagră va apărea oricum, de ce să n-o ajuți chiar tu? Poți continua să-i aprovizionezi pe terțiari cu un flux firav de produse, de ajuns să se îmbogățească. Îți poți permite niște mușchi care să mai cenzureze bișnița și între timp nu numai că stăpînești piața legală, ci controlezi și bursa neagră. Poți crea și rezolva o solicitare pe două piețe separate, cea legală și cea ilegală.

De unde a obținut Arkadii marfa? Întrebarea începe să aibă rezonanță.

Adrenalina din trupul lui a ars și durerile îl copleșesc. Știe că nu va găsi răspunsul într-un hambar părăsit din Missouri și gîndurile i se încețoșează. E timpul să se strecoare sub pătura îngustă din lînă, însemnată cu dunga care amintește că, odată, valoarea ei fusese echivalată cu o piele de castor, și să-și pregătească mintea și corpul pentru ultimul sprint pe Drum.

Cînd se trezește, este după-amiaza tîrziu și puștii au plecat. Cecul postdatat flutură într-o antenă a panzerului. Cowboy îl scoate, îl privește și se gîndește la etică și datorie, la simboluri și acțiuni, la ceea ce, în timpurile vechi, se numea onoare. Știe că undeva prin apropiere există un alt petic de cer liber și lucid.

Trece la treabă, înlocuind senzorii distruși de lotri, răzuind rășina marijuanei, porumbul, grîul și pleava care s-au lipit de ea, pulverizînd vopsea antiradar peste zgîrieturile Chobhamului. Minitunul a pus cu adevărat la încercare vehiculul și a avut noroc că n-a ras mai multe sisteme. Nu i-au mai rămas multe arme, dar este la numai cîțiva kilometri de Marele Mîlos.

Se așază în scaunul capitonat, își bagă în craniu un plunjer și ascultă senzorii cîteva minute. Traficul pe care-l detectează pare normal. Dar, pe măsură ce ziua trece, se recepționează tot mai multe convorbiri ale unui turn de control aerian din apropiere. Se află pesemne la numai cîțiva kilometri, deoarece distinge limpede fiecare silabă. Discuțiile nu sînt codificate și par banale, însă multe avioane par să aibă același prefix. Cowboy găsește chestiunea interesantă.

Să zicem că ești comandantul lotrilor, furios pe cele două pierderi înregistrate în cursul nopții. Să zicem că bănuiești că panzerul pe care-l urmărești a fost lovit, poate chiar avariat, și oricum nu poate traversa Mississippi înainte de zori. Să zicem că dorești să te răzbuni pentru prietenii tăi, carbonizați într-o porumbiște din Missouri, noaptea trecută.

Ți-ai concentra forțele pe aeroportul cel mai apropiat de locul unde panzerul așteaptă căderea nopții și ai trimite cîteva avioane de cercetare să investigheze zona, cu cele mai sofisticate tehnologii de detecție, iar apoi ai aștepta pe pistă, gata să vectorezi pe panzer atunci cînd este reperat, ca să-l transformi într-o pată de unsoare, blindată și incandescentă pe o prerie pîrjolită. Asta ai face...

Cowboy pune o hartă pe display și găsește ceva cu numele de Aeroportul Comunității Philadelphia, la numai șapte kilometri depărtare. Este mult prea mic pentru a avea un asemenea trafic, iar pînă acolo sînt numai o creastă și cîteva pădurici.

Rămîne în fotoliu pînă la apus, iar motoarele se încălzesc ușurel. Bagă în marșarier și iese din hambar, după aceea traversează încetișor niște garduri din sîrmă ghimpată și pornește de-a lungul crestei. Apoi, deplasîndu-se pe o

rută circulară, escaladează un platou împădurit, pînă ce vederea lui extinsă zărește un turnuleț radar, conturat pe soarele amurgind.

Sînt toate acolo, mai mult de o duzină de vehicule de luptă, ghemuite aidoma unor lăcuste metalice rele, razele apusului reflectîndu-se de pe corpurile lor lustruite, de pe țevile tunurilor, de pe armamentul din lansatoare. Pe boturile avioanelor sînt pictate lozinci și desene, evocînd violența mecanică rapidă, acel **machismo** al luptătorilor, sau încrederea jucătorului în instrumentul pasiunii sale: Moartea Aeriană, Distrugătorul de Panzere, Scumpa Judy-Ochi-de-Șarpe, Asul de Pică. Pe pistă, cîțiva tehnicieni merg cu sculele în mîini. Cowboy își permite un moment de triumf înainte de a se năpusti.

Cînd panzerul tremură înapoia lizierei, Cowboy are imaginea scurtă a unui sprinter, sprijinit în vîrful degetelor răschirate, cu picioarele în blocstarturi, carnea încordată în mușchii unde așteaptă energia înmagazinată, o perfecțiune absolută, pentru a sfîșia nemișcarea. Descătușează puterea și o rafală de pietricele țîșnește ca o jerbă de sub botul panzerului. Motoarele urcă de la murmur la tunet și răcnet, iar Cowboy zărește tehnicienii încremeniți de spaimă, cînd panzerul irupe dintre copaci, zdrobind un gard precum un ciclon blindat, o răzbunare mecanică urlătoare venită din Infern, apoi oamenii în salopete se împrăștie.

Prea tîrziu... Panzerul blindat traversează terenul cu peste o sută la oră, după aceea izbește primul elicopter. Panzerul e mult mai masiv și Asul de Pică se boțește aidoma carapacei goale, albe și moarte a unei insecte. Cowboy scoate turela minitunului de sub chepengul ei și trage, incendiind combustibilul. Scumpa Judy-Ochi-de-Șarpe se năruie, apoi un coleopter numit Moartea Aeriană, apoi altul pe nume Judecătorul Călău. Printr-un senzor, Cowboy întrevede piloții rostogolindu-se din cantină, cu ceștile de cafea în mîini, cu ochii și gurile căscate către dezastru. După aceea, combustibilul aprins începe să detoneze muniția și piloții se împrăștie în toate direcțiile, căutînd adăpost.

Oțelul și aliajul de aluminiu răpăie pe Chobham. Cînd termină, Cowboy numără pe pistă paisprezece ruine. Mai strivește cîteva garduri și urmează Rîul Sărat pînă la Părintele Apelor, traversînd între Ecluzele 21 și 22, fără să fie deranjat de obiectele care zboară prin noapte. Deși soarele a apus de mult, încă din inima lui Illinois el mai poate zări purpuriul orizontului vestic. Bănuiește că nu va mai auzi de lotri.

Defensivele Illinois sînt îndreptate spre nord, împotriva unor panzerboy blonzi și cu obrajii rumeni, care transportă unt și brînză de peste Hotar, din Wisconsin, și Cowboy nu se așteaptă la necazuri. Oprindu-se lîngă un șlep cu combustibil, pe rîul Illinois, Cowboy hotărăște să dea piept cu scandalul și extinde o antenă direcțională pentru microunde, orientînd-o spre vest.

— Aici Pony Express, vorbește el. Scuze pentru întîrziere, dar am avut o antenă distrusă.

Îi răspunde un mormăit static furios, cu T-urile și B-urile ca niște focuri de Magnum, și Cowboy rînjește, reduce volumul și continuă nepăsător:

— Nu v-aud prea bine, dar e okay. Acum sînt în Illinois și m-am gîndit să vă zic că tocmai am ieșit de pe Drum, și-n ultimele douăzeci și patru de ore mi-am trecut la activ șaisprezece avioane aparținînd blestemaților ăia fără capital. Puteți citi în ziarele de mîine.

Zumzetul din urechile lui amuțește în mod miraculos și Cowboy rînjește iarăși.

— **Adios,** spune și închide radioul. Rămîne în liniștea dulce și binecuvîntată, privind indicatoarele de combustibil urcînd spre locul unde el plutește în cer, un punctuleț îndepărtat în ochii celorlalți panzerboy, atît de sus în azurul pur, de oțel, încît printre lutoșii și jegoasele Pămîntului el este invizibil, o icoană-simbol a eliberării. Nu numai că a străbătut Drumul, ci l-a înfrînt, a zdrobit noul instrument de oprimare și l-a abandonat: un morman de aripi pe jumătate topite și plexiglas înnegrit în mijlocul unui crater de combustibil arzînd și muniție detunînd spre cer.

Kentucky este un stat care preferă să scoată mai mulți bani de la terțiarii cheltuitori și de la panzerboy decît să vămuiască acțiunile acestora, și de la Egypt la Ohio drumul este ușor. Cowboy merge prin albia unui pîrîiaș lipsit de nume, pînă ajunge în statul liber la un drumeag de țară, iar acolo mai emite un mesaj radio, explicînd unde se află.

Ceea ce face este legal în Kentucky, totuși statul nu apreciază prezența unor potențiale surse de violență între frontierele sale, de aceea tot armamentul de pe lansatoare este ilegal. Cowboy trebuie să aștepte pe drumeagul acela, pînă vine o echipă să i le demonteze și, în timp ce așteaptă, scoate din buzunar cecul zdrențuit și-l privește îndelung.

A hotărît ce este important. Este important de unde provine cloramfenildorfinul, și este important cine-l creditează pe Arkadii. În mîna lui Cowboy stă ceva care reprezintă o datorie obscură, nedefinită, față de cei doi șobolani anonimi de pe Drum, o datorie tot atît de dură și tăioasă cît și o lamă Solingen, iar obligația sa este, pur și simplu, să afle.

De acum înainte nu mai este suficient să fie cel mai bun. Se pare că, în aceeași măsură, este important să fie înțelept. Să știe pentru cine ridică sabia.

Și dacă descoperă adevărul cel mai rău? Că terțiarii sînt măști purtate de puterea Orbitală? Atunci va trebui achitată altă datorie. O datorie a cărei dobîndă, în sine, este copleșitoare, poate dura ani pînă să o termine de plătit. Cu toate acestea, de prea multă vreme se autointitulează el „cetățean al cerului liber și nepătat", pentru a accepta ideea că lumea lui are gratii.

În chepeng se aude un ciocănit politicos și Cowboy strecoară cecul în buzunar. Lutașii îl anunță că-i timpul să plece. O chitară din oțel cîntă undeva în fundul minții lui...

Traducere de MIHAI-DAN PAVELESCU

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE (II)

PREMIUL LOCUS (urmare)

1974/1975

Roman: ***The Dispossessed***
de Ursula K. LeGuin
Nuvelă: ***Born with the Dead***
de Robert Silverberg
Nuveletă: ***Adrift, Just Off the Islets of Langerhans...*** *de Harlan Ellison*
Povestire: ***The Day Before the Revolution***
de Ursula K. LeGuin
Revistă: ***The Magazine of Fantasy and Science-Fiction***
Editură: Ballantine Books
Antologie: ***Before the Golden Age,***
ed. Isaac Asimov
Culegere de texte inedite: ***Universe 4,***
ed. Terry Carr
Grafician: Frank Kelly Freas
Cel mai bun roman al tuturor timpurilor: ***Dune***
de Frank Herbert
Fanzin: ***Outworlds***

1975/1976

Roman: ***The Forever War***
de Joe Haldeman
Nuvelă: ***The Storms of Windhaven***
de George R.R. Martin şi Lisa Tuttle
Nuveletă: ***The New Atlantis***
de Ursula K. LeGuin
Povestire: ***Croatoan*** *de Harlan Ellison*
Antologie: ***Epoch,***
ed. Roger Elwood şi Robert Silverberg
Culegere: ***The Wind's Twelve Quarters***
de Ursula K. LeGuin
Revistă: ***The Magazine of Fantasy and Science-Fiction***
Editură carte legată: Science-Fiction Book Club
Editură carte broşată: Ballantine Books
Grafician: Rick Sternbach
Fanzin: ***Locus***

1976/1977

Roman: ***Where Late the Sweet Birds Sang***
de Kate Wilhelm
Nuvelă: ***The Samurai and the Willows***
de Michael Bishop
Nuveletă: ***The Bicentennial Man***
de Isaac Asimov
(în româneşte ***Omul bicentenar*** *în antologia „Povestiri ciberrobotice", 1988)*
Povestire: ***Tricentennial*** *de Joe Haldeman*
(în româneşte ***Tricentenar*** *în revista „String" nr.2)*
Culegere: ***A Song for Lya***
de George R.R. Martin
Antologie: ***The Best Science-Fiction of the Year; No.5,*** *ed. Terry Carr*
Culegere de texte inedite: ***Stellar, No.2,***
ed. Judy-Lynn del Rey
Editură: Ballantine Books
Revistă: ***The Magazine of Fantasy and Science-Fiction***
Grafician: Rick Sternbach
Fanzin: ***Locus***
Cel mai bun autor al tuturor timpurilor:
Robert A. Heinlein
Premiu special: John Varley

1977/1978

Roman SF: ***Gateway*** *de Fredrick Pohl*
Roman F (fantasy): ***The Silmarillion***
de J.R.R. Tolkien
Nuvelă: ***Stardance***
de Spider şi Jeanne Robinson
Proză scurtă: ***Jefty Is Five*** *de Harlan Ellison*
Editură: Ballantine Books
Revistă: ***The Magazine of Fantasy and Science-Fiction***

1978/1979

Roman: ***Dreamsnake*** *de Vonda N. McIntyre*
Nuvelă: ***The Persistence of Vision***
de John Varley
Nuveletă: ***The Barbie Murders***
de John Varley
Povestire: ***Count the Clock That Tells Time***
de Harlan Ellison

1979/1980

Roman SF: ***Titan*** *de John Varley*
Roman F: ***Harpist in the Wind***
de Patricia McKillip
Nuvelă: ***Enemy Mine***
de Barry B. Longyear (în româneşte: ***Duşmanul,*** *Editura Orion, 1991)*
Nuveletă: ***Sandkings***
de George R.R. Martin (în româneşte: ***Regii nisipurilor,*** *în Almanahul Anticipaţia, 1984)*

Povestire: **The Way of Cross and Dragon**
de George R.R. Martin
Antologie: **Universe 9,** ed. Terry Carr
Culegere: **Convergent Series** de Larry Niven
Carte ilustrată: **Barlowe's Guide to the Extraterrestrials**
de Wayne Barlowe şi Ian Summers
Revistă: **The Magazine of Fantasy and Science-Fiction**
Editură: Ballantine/Del Rey Books
Grafician: Michael Whelan
Carte nebeletristică: **The Science-Fiction Encyclopedia,**
ed. Peter Nicholls şi John Clute

1980/1981

Roman SF: **The Snow Queen**
de Joan D. Vinge
Roman F: **Lord Valentine's Castle**
de Robert Silverberg
Roman debut: **Dragon's Egg**
de Dr. Robert L. Forward
Nuvelă: **Nightflyers**
de George R.R. Martin
Nuveletă: **The Brave Little Toaster**
de Thomas M. Disch
Povestire: **Grotto of the Dancing Deer**
de Cliford D. Simak
Antologie: **The Magazine of Fantasy and Science-Fiction: A 30-Year Retrospective,** ed. Edward L. Freman
Culegere: **The Barbie Murders** de John Varley
Carte nebeletristică: **In Joy Still Felt**
de Isaac Asimov
Grafician: Michael Whelan
Revistă: **The Magazine of Fantasy and Science-Fiction**
Editură: Ballantine/Del Rey Books

Date preluate din: ***REGINALD'S SCIENCE-FICTION AND FANTASY AWARDS. A Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners.*** *Second Edition. Revised and Expanded, by Daryl F. Mallett and Robert Reginald, The Borgo Press, San Bernardino, California, USA, 1991.*

Dezlegarea jocului din numărul trecut: LITERATURA SF (II)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	I	N	V	I	Z	I	B	I	L	I
2	C	I	N	T	E	C	■	C	E	R
3	A	S	■	A	R	■	L	U	M	E
4	R	I	S	■	O	R	A	R	■	A
5	■	P	O	E	■	T	R	I	A	L
6	B	U	L	B	I	■	G	■	S	■
7	A	R	A	■	S	P	A	T	I	I
8	B	I	R	E	M	A	■	A	M	A
9	E	■	I	S	■	C	E	R	O	S
10	L	U	S	T	R	E	■	A	V	I

BLADE RUNER
şi
TOTAL RECAL
două dintre cele mai populare filme SF din toate timpurile se bazează pe lucrările lui Philip K. Dick. Din numărul viitor al revistei citiţi serializarea unui alt roman al lui Dick!

LOTERIA SOLARA

POŞTA REDACŢIEI

BEG V. - Ca primă încercare, nuvela este promiţătoare. Paleoastronautica însă, fiind una din temele SF cele mai "uzate", sugerez dezvoltarea altei intrigi pe fundalul ei. Mai încercaţi.

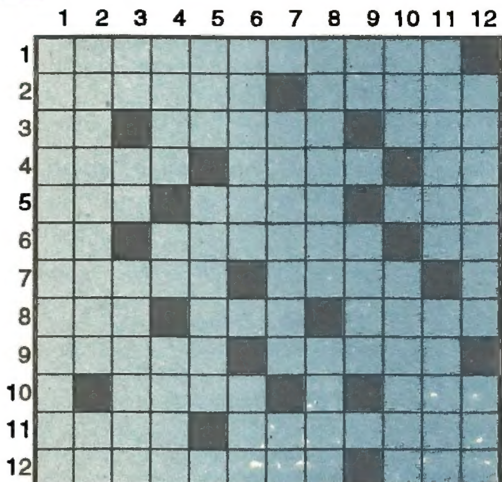
CHELU MARIUS - 1. Dactilografierea. 2. Plic timbrat pentru răspuns personal. 3.. "Phoenix" este un text fantastic, modest ca idee. 4. "Agonia planetei" nu posedă ***science*** şi nici forţă de transcendere, gen ***Sfîrşitul copilăriei.***

DANIEL BOTGROS - "Ploaia" n-a fost edificatoare decît în privinţa disponibilităţilor literare. Mai trimiteţi.

MIHAI DAN PAVELESCU

PROBA DE CURAJ

REBUS

ORIZONTAL: 1. Mare dramaturg englez, după care „Partea cea mai bună a curajului este prudenţa" pentru că „A te teme de ceea ce e rău, te scapă adesea de ceea ce e şi mai rău" (William). **2.** „Niciodată nu ne temem îndeajuns" considera acest scriitor francez din a cărui operă distingem şi motivul temerii noastre: „De oameni, şi nu numai de ei trebuie să ne temem, mereu" (Louis Ferdinand) - „cîinele ce latră nu muşcă; vrăjmaşul ce tace, teme-te de el", ne avertizează, peste ani, acest autor de aforisme din secolul trecut (Cilibi). **3.** Hai! - Unul dintre marii poeţi ai lumii (Aligheri) care ne atenţionează şi el: „Cît de prudenţi trebuie să fie oamenii faţă de aceia care nu văd numai fapta, ci pătrund cu mintea gîndurile" - Touring Club Suisse (abr. uz.) **4.** Despre curajul temperat de prudenţă glosează şi acest poet latin al cărui spirit hălăduieşte la Pontul Euxin: „Împotriva celor îndrăzneţi, nu-i îndrăzneală fără grijă" (Publius Naso; poet). - Tip de sateliţi geofizici vest-europeni - Hat! **5.** Pentru... puţin - Acolo unde te simţi în siguranţă (pop.) - Se cer descurcate cu inteligenţă şi curaj (fig.) **6.** Prieteni din suflet! - Mare filosof grec pentru care curajul este „păstrarea în toate împrejurările a părerii juste şi legale despre lucrurile înfricoşătoare şi neînfricoşătoare" - Început de laşitate! **7.** Unii, alţii - Un mănunchi de spice. **8.** Localitate în Cehoslovacia - Pictor italian - Prefix cu sensul de „accelerat". **9.** Ieri seară (pop.) - Profesor universitar şi publicist român (Ernest), autorul aforismului „Curajul nu e un dar al naturii, ci o virtute dobîndită prin raţiune, care ne ajută să cunoaştem ceea ce ne este cu adevărat util". **10.** Prima zi a săptămînii - pe care l-a ajutat şi curajul să scape dintr-o încleştare (fig.) **11.** A scris, pentru cine vrea să ia aminte, pildele: „Dragostea de glorie tulbură mintea oamenilor şi nu mai cugetă la primejdii şi nenorociri" şi „Oamenii îndrăzneţi şi îngîmfaţi sînt, deseori, puşi la pămînt de nenorocirile vieţii" - Alt mare scriitor francez care aprecia că: „Nu numesc eroi pe acei care au biruit prin gîndire sau prin forţă. Numesc eroi numai pe acei care au fost mari prin inima lor" pentru că: „Există un singur eroism pe pămînt, să cunoşti viaţa, şi totuşi s-o iubeşti..." (Romain). **12.** O definiţie prin paradox ne oferă şi acest romancier german (Erich Maria): „Nu eşti curajos decît cînd ai frică în acelaşi timp" - Omăt.

VERTICAL: 1. Filosof german care ne invită, şi el, la prudenţă prin aforismul: „O oarecare temere este trebuincioasă pentru menţinerea noastră în lume; laşitatea este numai exagerarea ei" (Arthur). **2.** „Fermitatea şi curajul spiritului ţin totdeauna de lărgimea acestuia. Omul care are mijloace bogate spre a-şi realiza proiectele este îndrăzneţ în concepţie", maximă de actualitate la care ne invită să meditām acest scriitor şi filosof materialist francez (Claude Adrien) - Stoian Emilia. **3.** Calm din fire! - ...şi puţin ironic! - Probă de ski. **4.** Sociolog englez - Paul Traian - Localitate în China. **5.** Rîu în URSS - Romancier spaniol, precursor al romanului picaresc, care pune în ecuaţie curajul şi motaivaţia acestuia în aforismul: „Dorinţa învinge teama" (Mateo). **6.** „Soarta se teme de cei viteji, iar pe cei laşi îi calcă în picioare" (om de stat, filosof şi scriitor latin; Lucius Annaeus) - Iraq în codificare automobilistică. **7.** „Sînt cu un picior în groapă, dar încă n-am putut răspunde la întrebarea: ce este mai de temut, răutatea sau prostia?", nota cu o amară ironie, acest filosof, jurist, scriitor şi... Preşedinte al Republicii Elene (Constantin) - Moartea unui erou! **8.** Mare scriitor american, autorul unor „Eseuri" dedicate temei noastre, din care spicuim gînduri demne de un real interes: „Caracteristica eroismului este persistenţa sa", „Încrederea deplină este esenţa eroismului" şi "Eroul nu se hrăneşte cu dulciuri, îşi mănîncă zilnic propria sa inimă" (Ralph Waldo) - Prefix referitor la distanţă. **9.** În haos! - Calificative numerice. **10.** Ritual - Deaspre necesitatea eroismului şi sacrificiului glosează şi acest mare istoric, arheolog şi gînditor român (Vasile): „Cît de greu e eroismul cînd ştii că toate gîndurile pentru cari trebuie să-ţi dai viaţa ar fi fost aşa de uşor de împlinit în pace şi bună învoire dacă umanitatea ar fi fost păstorită de oameni înţelepţi, drepţi şi buni". **11.** Părintele tragediei antice, a cărei operă preamăreşte curajul, caracteristica esenţială a omului epocii sale - Mare poet romantic german (Heinrich) care vorbeşte despre curajul omului conştient de valoarea sa în versurile: „Desprins cum sînt, port fruntea triumfală,/ Mi-e firea îndărătnică, semeaţă;/ Chiar regele de m-ar privi în faţă,/ L-aş înfrunta trufaş, cu îndrăzneală". **12.** Ziarist, literat şi publicist român, din al cărui „Jurnal" aflăm: „Rău nu-i să fii prudent, rău e că, exagerînd cu exercitarea acestei însuşiri umane, facem, uneori, din ea, nu mama înţelepciunii, ci bunica laşităţii" (Ion) - Jilavă.

DICŢIONAR: **ESRO, ACAS, HUL, MIO, TAHI, ASARA, KIDD, RUPA, IRQ, TELE.**

RADU STOIANOV

Lei 25

I.S.S.N. 1220 - 8620